

6

Напередодні «Журналістської весни» директор Інституту журналістики КНУ ім. Т. Г. Шевченка Володимир Різун розповідає про перспективи розвитку медіа-сфери

13

Уб'єш бобра — не буде добра. Хвостаті гідротехніки працюють на відновлення водності України

ГАЗЕТА ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ
ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

П'ЯТНИЦЯ, 24 ТРАВНЯ 2013 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№ 91 (4977)

ЦИТАТА ДНЯ

МИКОЛА АЗАРОВ:

«Я готовий вас бачити на засіданнях Кабінету Міністрів. І сподіваюся, що цей інцидент не повториться».

Прем'єр-міністр про те, що ніхто не скасовуватиме акредитації журналістам — учасникам мовчазної протестної акції в стінах Будинку уряду

2

Торгівлю накриває «тінь»

ЕКОНОМІКА. Диспропорції, що склалися у сфері торгівлі, гальмують розвиток внутрішнього ринку і порушують права та інтереси покупців, виробників і навіть продавців, наголосив міністр економічного розвитку і торгівлі Ігор Прасолов на засіданні Комітету ВР з питань підприємництва, регуляторної та антимонопольної політики.

Він повідомив, що у 2012 році рівень тіньової економіки до офіційного ВВП за методом «витрати населення — роздрібний товарооборот» становив 45%. Так, витрати населення на придбання товарів і послуг становили 1179,1 мільярда гривень, а обіг роздрібної торгівлі — 804,3 мільярда, тобто різниця становила 374,8 мільярда, що є джерелом «тіньового» обігу товарів і послуг, з яких податки не сплачено, повідомляє прес-служба Мінекономрозвитку.

На думку урядовця, в ситуації, що склалася, важливим є ухвалення законопроекту «Про внутрішню торгівлю», а також внесення змін до чинної нормативної бази: «Треба нарешті нормалізувати ситуацію у внутрішній торгівлі, зробити її цивілізованою».

ЦИФРА ДНЯ

680 млн грн

виділив уряд на будівництво й реконструкцію 145 об'єктів соціальної інфраструктури в різних областях України протягом 2013 року

Останній дзвоник запрошує на випускний бал

СВЯТО. Сьогодні в школах країни — урочисті лінійки

Фото Володимира ЗАЛКІ

Передзвін шкільного дзвоника справді стане останнім для випускників, підводячи риску в їхньому одинадцятирічному життєвому етапі та символізуючи початок нового самостійного шляху — поки що незвіданого, проте задля досягнення успіху він напевне вимагатиме наполегливості, працьовитості й рішучості. За інформацією Міністерства освіти і науки, цього року випускниками стануть майже 279 тисяч школярів. Статистика, на жаль, невтішна: як відомо, за останнє десятиліття кількість випускників зменшилася приблизно в півтора рази.

Для молодших учнів нинішній останній дзвоник символізуватиме подолання ще одного рубежу в шкільному житті. Попереду в них — три місяці безтурботності, веселощів та сонця.

А ось більшості випускників ще належить зробити останній ривок: спершу вони мають пройти випробування тестами ЗНО, відтак — вболіватимуть за вступ до вишу. Та пора хвилювань почнеться лише за тиждень. А спочатку відбудеться ще одна довгоочікувана і хвилююча подія — єдиний у житті випускний бал. І діти, й батьки готувалися до нього задовго до визначеної дати. Дорослі — передовсім матеріально, адже нині облаштування незабутнього свята для своїх чад влітає татам і мамам у неабияку копійчину.

9

«Шахтар» поповнив колекцію трофеїв

ФУТБОЛ. Підопічні Мірчі Луческу втретє поспіль здобули Кубок України

Валерій РЕКУНОВ,
«Урядовий кур'єр»

У жовтні 1961 року фінальний матч кубкового розіграшу колишнього Союзу, як завжди, приймала Москва. Сто тисяч уболівальників, які вщерть заповнили трибуни головної спортивної

арени країни, практично не сумнівалися в тому, хто стане переможцем. Адже у вирішальному поєдинку чинному чемпіону країни — столичному «Торпедо» протистояла команда з Донецька, яка вперше в своїй історії пробилася до фіналу. Однак після фінального свистка арбітра

всесоюзної категорії Андзюліса на табло горіли сумні для автозаводців цифри — 1:3. На м'яч знаменитого форварда Метревелі гості відповіли влучним пострілом Родіна та дублем Ананченка. Так підопічні Олега Ошенкова починали кувати славу кубкового бійця, сенсаційно обігравши славне «Тор-

педо» на чолі з майбутнім наставником київського «Динамо» Віктором Масловим. Згодом гірники ще тричі здійснювали коло пошани з кришталевим трофеем у руках.

22 травня нинішнє покоління помаранчево-чорних перевершило результат, здобутий героями минулого, — Віталія Старухіна і Ми-

хайла Соколовського, Віктора Звягінцева і Анатолія Конькова. Впевнено перемігши у фіналі Кубка України одеський «Чорноморець», Даріо Срна та його партнери втретє поспіль і вдв'яте в історії клубу стали володарями почесного призу.

3

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України з 23 травня 2013 року

USD 799.3000

за 100 доларів США

EUR 1032.9354

за 100 євро

RUB 2.5596

за 100 рублів

/ AU 110723.03

AG 1808.02

за 10 тройських унцій

PT 117097.45

PD 60107.36

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Емоції лише заважають роботі

РЕЗОНАНС. Журналістів — учасників мовчазної акції протесту — не позбавлять акредитації на засідання уряду

Відділ новин
«Урядового кур'єра»

Учора Прем'єр-міністр Микола Азаров запросив на особисту зустріч у Кабінет Міністрів журналістів, які в середу провели мовчазну акцію під час засідання уряду. Про це повідомив прес-секретар Прем'єр-міністра Віталій Лук'яненко, який вийшов до журналістів, котрі вчора проводили акцію під стінами Кабміну на підтримку колег.

«Микола Янович запросив усіх журналістів, які вчора провели цю акцію, на 10-ту годину, щоб поговорити. Що вони хотіли сказати, які в них думки, які претензії. Він хоче напряду сам, з перших вуст, поговорити», — сказав він. Разом з тим Лук'яненко зазначив, що на той час журналістів, які брали участь у мовчазній акції, ще не було позбавлено акредитації до Кабінету Міністрів.

Остаточне рішення прийняв і сам Микола Азаров, пообіцявши під час розмови

Фото Олега МАРКЕВИЧА

Прем'єр пообіцяв істотно посилити захист працівників мас-медіа

з медійниками не позбавляти учасників «мовчазної акції» акредитації до Будинку уряду. Про це він особисто повідомив запрошеним на розмову журналістам. Водночас він висловив невдоволення проведенням акції під час засідання уряду: «Ви ж не Femen». Окрім того, він зауважив, що при повторен-

ні ситуації вдруге він буде вимушений позбавити їх акредитації на засідання Кабміну, повідомляє УНІАН. У середу на засіданні уряду його глава виступив з вимогою позбавити акредитації журналістів — учасників мовчазної акції на підтримку колег, побитих 18 травня в Києві. На початку виступу

Прем'єра 10 журналістів повернулися до нього спинами з плакатами: «Сьогодні журналістка — завтра ваша дружина, сестра, донька. Дійте!».

«У нас із вами до цього інциденту були абсолютно нормальні взаємовідносини. Прошу на майбутнє, щоб у нас такі самі нормальні сто-

сунки зберігалися. Я готовий вас бачити на засіданнях Кабінету Міністрів. І сподіваюся, що цей інцидент не повториться», — сказав Микола Азаров.

При цьому він зазначив, що журналісти мають усі передбачені законом можливості для звернення до глави уряду: через прес-службу, надавши інформаційний запит, написати на Facebook, звернутися до Прем'єр-міністра під час брифінгів, прес-конференцій.

Він також наголосив, що нікому не дозволить зривати засідання уряду, водночас зазначивши, що уряд має намір вжити заходів для гарантування журналістам безпечного виконання своїх професійних обов'язків, зокрема під час масових акцій.

На зустрічі глави уряду із журналістами був присутній і міністр внутрішніх справ Віталій Захарченко, який зазначив, що нині у справі побиття журналістів

18 травня під час масових акцій у Києві триває слідство. Микола Азаров також повідомив, що тримає на особистому контролі розслідування справи про побиття журналістів під час масових акцій у Києві. А паралельно з розслідуванням кримінальної справи проводиться службове розслідування стосовно співробітників міліції.

А напередодні департамент інформації та комунікацій з громадськістю Секретаріату Кабміну висловив свою позицію з цього приводу. У заяві йдеться, що деякі журналісти порушили визначений порядок роботи під час засідання та норми професійної етики. Однак Кабінет Міністрів і надалі відкритий для ЗМІ, зацікавлений в оперативному і об'єктивному інформуванні громадськості про діяльність уряду, всіляко сприятиме журналістам у виконанні їхніх професійних обов'язків та забезпечуватиме їхні законні права.

Дипломати так не поводяться

РЕАКЦІЯ. 22 травня 2013 року до Міністерства закордонних справ було викликано старшого радника Посольства Російської Федерації в Україні В.Ліхачова, до якого було доведено занепокоєння української сторони у зв'язку з некоректними висловлюваннями Генерального консула РФ в Сімферополі В.В.Андрєєва стосовно представників кримськотатарського народу України.

Представнику Посольства РФ було наголошено на тому, що кримськотатарське населення є невід'ємною складовою частиною багатонаціонального українського суспільства. До цього часу зберігає чинність Угода з питань, пов'язаних з відновленням прав депортованих осіб, національних меншин і народів, укладена у Бішкеку 9 жовтня 1992 року, яка підписана та ратифікована Росією. Тому МЗС України враховує те, що офіційна позиція Російської Федерації визначається положеннями зазначеної Угоди, а не думкою російського консульського агента, йдеться в офіційному коментарі Департаменту інформаційної політики МЗС України.

У зв'язку з цим, зовнішньополітичним відомством України було висловлено сподівання, що МЗС РФ та російська влада дадуть належну оцінку висловлюванням В.В.Андрєєва, як у частині артикуляції офіційної позиції Росії, так і корегування предмету його професійної діяльності.

Китай розраховує на поглиблену довіру

Відділ новин
«Урядового кур'єра»

АКЦЕНТ. Україна зацікавлена в розвитку стратегічних відносин та інтенсифікації політичних контактів із Китаєм. Про це заявив Президент Віктор Янукович на зустрічі із заступником глави Центральної військової ради КНР Сюй Цілянм в рамках його офіційного візиту до України.

«Розвиток стратегічних відносин з Китаєм — один із пріоритетних напрямів зовнішньої політики України. Ми зацікавлені в подальшій інтенсифікації політичних контактів на всіх рівнях», — заявив Президент.

Окремо він підкреслив, що надійною основою успішного розвитку відносин є взаємна повага до суверенітету і територіальної цілісності обох держав. «Важливим чинником інтенсифікації торговельно-економічного співробітництва є діяльність міжурядової Комісії зі співробітництва між Україною і КНР і в її рамках низки галузевих підкомісій», — підкреслив Президент.

Як передає слова глави держави його прес-служба, окремий наголос Віктор Янукович зробив на тому, що Україна розглядає Китай як одного з найважливіших партнерів у сферах військової і науково-технічної співпраці й надалі готова всебічно поглиблювати ці напрямки двосторонніх відносин.

У свою чергу Сюй Цілян зазначив, що Україна також є важливим партнером для Китаю, і передав Президентові вітання від Голови Китайської Народної Республіки.

Проблеми нашого бізнесу в Білорусі усунуть за місяць

ПАРТНЕРСТВО. У Києві пройшло 22-е засідання Міжурядової українсько-білоруської змішаної комісії з питань торговельно-економічного співробітництва

Катерина МАЦЕГОРА,
«Урядовий кур'єр»

На заході під головуванням першого віце-прем'єр-міністра Сергія Арбузова та першого заступника Прем'єр-міністра Білорусі Володимира Семашка сторони обговорили стан торговельно-економічного співробітництва та збільшення товарообігу між країнами, співпрацю в різних галузях промисловості, транспорту, АПК, паливно-енергетичній сфері.

Сергій Арбузов відкрив засідання словами: «Нам вдається враховувати інтереси одне одного. Адже Білорусь завжди була і буде важливим партнером для України». Він передовсім мав на увазі фінансові показники: в числі торговельних партнерів України за 2012 рік Білорусь посіла 2-е місце серед країн СНД (після Російської Федерації) і 4-е місце серед країн світу.

«Хоча через сусідство неминуче виникають і проблеми. Зокрема, нас непокоїть проблеми, з якими стикаються українські виробники на білоруському ринку — кондитерських виробів, молочних продуктів», — сказав він.

А вже на спільній прес-конференції, яка пройшла після підписання сторонами Угоди між урядами про регіональне та прикордонне

співробітництво і Протоколу 22-го засідання комісії, перший віце-прем'єр з упевненістю заявив: усі ухвалені рішення найближчим часом допоможуть усунути проблеми українського бізнесу в Білорусі.

«Нещодавно Кабінет Міністрів запрошував бізнес, який працює з Республікою Білорусь, на зустріч — ми вислухали всі проблемні питання. Я отримав відповідь, що за цими позиціями розпочалася робота. Зобов'язання, взяті урядом перед бізнесом, буде реалізовано вже цього року, — підкреслив Сергій Арбузов. — Навіть у не зовсім простих питаннях ми знайшли взаєморозуміння».

У цьому контексті Сергій Арбузов говорив про високий рівень українсько-білоруських відносин. Навіть показники у цифрах: товарообіг у 2012 році сягнув 7,32 мільярда доларів (порівняно з 2011 роком його приріст становив 18%). Щоправда, за результатами першого кварталу 2013 року показник не перевищив 1,35 мільярда доларів (це на 3,2% менше від даних за аналогічний період 2012 року).

Тож, даючи відповідь на запитання про велику кількість білоруських товарів в Україні, Сергій Арбузов зазначив: «Я б хотів, щоб і наша продукція, зокрема і кондитерська, могла бути

представлена в Білорусі так само добре, як представлено білоруські продукти на ринку України».

У свою чергу, Володимир Семашко підкреслив, що Білорусь дуже зацікавлена у подальшому розвитку співпраці. «В нас нема дискримінації в торгівлі. Водночас не до кінця розблоковано питання щодо м'ясо-молочної продукції, української кондитерської продукції, яка також входить до продовольчої групи товарів», — наголосив він та додав, що протягом місяця ці питання буде вирішено.

Володимир Семашко також розповів, що Білорусь зацікавлена отримувати з України продукцію металургії, важкого та енергетичного машинобудування тощо.

Його думку продовжив Сергій Арбузов, заявивши, що українська та білоруська сторони знайдуть порозуміння у питаннях взаємної торгівлі. «Перспективи наших взаємовідносин доволі високі. Лише цього року ми зустрічаємося вдруге. Очікується зустріч на рівні прем'єр-міністрів країн і, можливо, глав держав. Ми маємо домовитися», — резюмував він.

До речі, для України Білорусь є стратегічним партнером не лише в двосторонньому форматі, а й в контексті співпраці з урахуванням її членства в СНД, співпраці в рамках Митного

союзу і Єдиного економічного простору.

Того ж дня перший заступник Прем'єр-міністра Білорусі мав зустріч із Прем'єр-міністром Миколою Азаровим, який висловив переконання, що надання статусу спостерігача у Митному союзі дасть змогу Україні ефективно відстоювати свої інтереси.

«Ми сподіваємося, що питання, яке ми ставили перед керівництвом Росії, Білорусі, Казахстану, буде вирішено позитивно. На засіданні уряду ми прийняли відповідний меморандум, який враховує думки всіх трьох сторін», — сказав він.

І нагадав, що Україна зацікавлена співпрацювати з Митним союзом у форматі «3+1» (новостворена урядова робоча група вже вивчає нормативну базу організації).

«Зі 188 угод до 13 Україна не може приєднатися, оскільки вони суперечать Конституції. Інші угоди розділено на три групи. До першої входять ті, які при бажанні може бути підписано без додаткових узгоджень; до другої — які потребують переговорів і з мінімальними змінами можуть бути підписані; а до третьої — ті, які потребують серйозного переговорного процесу», — передає слова глави уряду департамент інформації та комунікацій з громадськістю Секретаріату КМУ.

«Шахтар» поповнив колекцію трофеїв

(Закінчення.
Початок на стор.1)

Мірча Луческу по-грос-мейстерському точно розрахував шлях до чергової кубкової вершини. Осінню частину чемпіонату країни його підопічні закінчили, випереджаючи у турнірній таблиці найближчого переслідувача на 13 очок. У березні-квітні нинішнього року видали звичну для себе серію з шести перемог поспіль. Після цього головний тренер вдався до кадрових експериментів: в останніх п'яти турах одноосібний лідер пригальмував, розійшовшись миром із «Дніпром» і «Металістом», «Лллічівцем» і запорізьким «Металургом».

Та у принциповому поєдинку, де на кону стояв кубковий трофей, уболівальники знов побачили справжній «Шахтар» — могутній і впевнений в собі колектив, у складі якого виблискують зірки європейського рівня — Генріх Мхитарян і Даріо Срна, Тайсон і Фернандіньо.

Лише одного разу в фінальному матчі кубкового розіграшу було зафіксовано перемогу з великим рахунком. У сезоні-1999 гравці київського «Динамо» на «Олімпійському» розгромили львівські «Карпати» — 3:0. Цьогоріч гірникам вдалося повторити цей результат у протистоянні із сьоомою командою Прем'єр-ліги, яка влітку гратиме в Лізі Європи. Вони зрівняли за кількістю кубкових трофеїв — усі п'ять титулів помаранчево-чор-

Щасливі емоції переповнюють переможців кубкового двобою

ні здобули під керівництвом Мірчі Луческу.

— У вирішальному матчі команда зіграла видовишно та красиво, — зазначив після фінального свистка найтитлованіший тренер в історії турніру. — Протягом дев'яноста хвилин нам вдавалося диктувати супернику свої умови: ми змусили одеситів помилитися, і ці помилки реалізовували. Хотів би особливо відзначити Олександра Кучера, який грав проти небезпечного форварда суперників Бурдужана. На мою думку, цей гравець національної збірної — найкращий український захисник. Всі інші теж зіграли на високому рівні.

Після вильоту з Ліги чемпіонів футболісти намагалися виправдатися перед уболівальниками, зробивши золотий дубль. Нам це вдалося.

Почесний приз капітанові команди Даріо Срни вручив Президент України Віктор Янукович, який першим привітав улюблену команду з перемогою. По завершенні фінального матчу глава держави поспілкувався також з уболівальниками на стадіоні.

Під час цієї розмови до Віктора Януковича звернувся 14-річний юнак з проханням допомогти йому отримати футболку капітана «Шахтаря». Глава держави одразу доручив міністру молоді і спор-

ту Равілю Сафіулліну посприяти юному уболівальникові, і мрія юнака здійснилася — він таки отримав футболку полум'яного Даріо.

Щодо одеситів, то в них ще буде можливість поквитатися із суперником у матчі за Суперкубок України, яким відкриється новий футбольний сезон.

ТАБЛО «УК»

Кубок України, фінал
Шахтар — Чорноморець — 3:0
Голи: Фернандіньо (39), Тейшейра (53), Тайсон (73)
Шлях гірників до фіналу
1/16 — проти Динамо — 4:1,
1/8 — проти Говерли — 4:1,
1/4 — проти Карпат — 2:1,
1/2 — проти Севастополя — 4:2.

У листопаді або ніколи

ГЕОПОЛІТИКА. Українська опозиція переконує Європарламент неодмінно підписати Угоду про асоціацію цього року

Вікторія ВЛАСЕНКО,
«Урядовий кур'єр»

Учора Комітет у закордонних справах Європарламенту провів слухання з приводу останніх політичних подій в Україні. До участі у слуханнях були запрошені представники опозиційних партій «Удар» і «Батьківщина» — Ростислав Павленко та Леся Оробець, а також два експерти, які мають серед своїх колег репутацію українознавців, — секретар Венеційської комісії Томас Маркерт та член Гельсінського комітету Міхаель Лінгбо. За словами голови комітету Елмара Брока, для створення об'єктивної картини євродепутати вислухають і міністра закордонних справ України Леоніда Кожару, який приїде в понеділок до Брюсселя. «Ми хочемо, щоб інформація з України надходила до нас напряму, — зауважив Елмар Брок. — Адже ЄС висунав до Києва серйозні

вимоги, особливо у сфері вибіркового правосуддя, і ми хочемо вже в жовтні побачити конкретні результати та досягнути нашої спільної мети — підписання Угоди про асоціацію».

У своєму виступі Леся Оробець озвучила месидж об'єднаної опозиції: Угода про асоціацію повинна бути підписана у листопаді цього року. Депутат розповіла про роботу, яку веде Верховна Рада з удосконалення законодавчої бази згідно з вимогами ЄС. За її словами, звільнення Юрія Луценка стало знаком для Євросоюзу, що Україна рухається у правильному напрямку. «Не треба карати весь український народ, відштовхуючи його з європейського шляху», — закликала вона. Її підтримав Ростислав Павленко, який пояснив парламентаріям, що лише Угода про асоціацію допоможе усунути ті проблемні моменти в українському законодавстві, розв'язання

яких наразі висувається Києву як умова підписання цього документа.

Томас Маркерт розповів, що Україні потрібно провести конституційну реформу, щоб змінити, зокрема, положення про функціонування Вищої ради юстиції, а також прийняти новий закон про прокуратуру. «Я сподіваюся, що вже в кінці червня Венеційська комісія отримає проект цього закону», — сказав він. Серед негативів українського законодавства Томас Маркерт називає закон про референдум, прийняття якого українська опозиція нещодавно оскаржила у ВАСУ. «Щось подібне намагався зробити у 1996 році Президент Кучма, і вже тоді Венеційська комісія нагадала Україні, що зміни до Конституції можуть вноситися тільки шляхом ухвалення більшістю голосів у парламенті, а не на референдумі», — сказав експерт.

Одвічний опонент офіційного Києва Міхаель Галлер заявив, що в процесі підписання Угоди про асоціацію не можна забувати про ув'язнених експертів, вважаючи їх «неминучими супутніми втратами». Проте євродепутати Адріан Северин, Павел Коваль, Марек Сівець та інші закликали членів комітету не зупинятися на шляху до Угоди з Україною, аргументуючи це тим, що Україна не лишатиметься довго нейтральною країною і може швидко потрапити у сферу впливу Росії та Митного союзу, який «робить Києву спокусливі пропозиції». А лідер політичної групи європейських консервативів і реформістів Мартін Каллан заявив: «У 2004 році ми вже втратили нагоду подати Україні чіткий сигнал, що вона потрібна ЄС, тепер якщо ми цього не зробимо, то втрачимо такий шанс назавжди».

ПРОШУ СЛОВА!

Діоксидне голодування нам не загрожує

Павло КУЩ,
«Урядовий кур'єр»

Зранку приплентав сусід, щоб разом пошукати причину свого кепського самопочуття.

— Чого в мене у голові шумить, в роті пересохло і кволим себе почуваю? — сумно питає з порога.

Бачу, в дружини засвербів язик, аби висловити популярну версію вранішніх страждань. Однак вона вчасно згадала, що неборака непитущий, бо, за його ж словами, «свою цистерну вже вивудлив», тому мовчки пішла шукати якусь пігулку.

— Ніби й магнітних бур чи інших погодних примх не було, — зітхав тим часом гість. — До речі, ану глянь, що там викидометр показує.

Слухняно визираю у вікно, до рами якого прикріплений прилад, і доповідаю:

— Та майже все як завжди. Ну, щоправда, денна трохи менша — 945 грамів з хвостиком...

— Я так і знав! — сплеснув він руками. — Відчуваю — чогось таки не вистачає. Це для тебе «як завжди» і «трохи менша», а мій вразливий організм на такі зміни відразу реагує.

Знизую плечима.

— То сходи до терикону: може, полегшає.

— Сьогодні вранішню пробіжку і зарядку біля нього робив — не допомагає.

— Тоді візьми відгул і поїдь до коксохімічного заводу. Погуляй там кілька годин і подихай на повні груди.

Схоже, сусіду сподобалася ця пропозиція, однак він ще трохи покормився.

— Дожилися! Лікуватися доводиться дідівськими методами! Чому б не продавати в аптеках діоксидні чи метанові подушки? Або, чухеш, могли б обладнати у центрі міста спеціальну сіру зону для дихання, аби не пертися щоразу на околицю до коксохімії чи на свіжий терикон...

Ніде правди діти — подібні клопоти, тобто пошук забрудненого повітря, якого різко поменшало, жителям промислової Донеччини поки що не загрожують. І вже звиклі до місцевих реалій організми аборигенів практично не реагують на ймовірні мінімальні зміни. Та якби існував отой вигаданий прилад викидометр, він би підтвердив: токсичних речовин у атмосфері справді стало менше. Адже, за інформацією головного управління статистики в Донецькій області, шкідливих викидів стаціонарних джерел забруднення у 2012 році порівняно з попереднім роком стало менше аж на 0,8%. Тож нині донеччани мають річний показник 1,5 мільйона тонн, а це 34,9% всіх викидів в Україні.

За подібних умов нарікати на нестачу тих діоксидних чи метанових подушок справді не доводиться. Адже зараз із розрахунку на одного жителя краю щороку припадає 345 кілограмів викидів шкідливих речовин (більше, ніж в середньому по країні, в 3,6 раза). Відповідно, за нехитрими підрахунками, денна норма — 945 грамів різноманітних брудних сполук. Це стало, на жаль, ще одним незмінним атрибутом регіону.

Найбільші постачальники «токсичного букета»: тутешні підприємства енергетики — 39%, вугільні шахти — майже 28% та металургійні комбінати і заводи — трохи більш як 26%. Трійка «призерів» серед шкідливих викидів, без яких важко уявити місцеву атмосферу, має такий вигляд: діоксид сірки (31,7% обсягу всіх викидів у області), метан (24,6%), окис вуглецю (24,1%). А незаперечний лідер серед населених пунктів, які найбільше потерпають від забруднення повітря, — Маріуполь, де стирчать чорні труби двох металургійних комбінатів. За приморським містом вишикувалися Дебальцеве, Мар'їнський та Старобешівський райони, Харцизьк, Єнакієве, Донецьк.

Якщо в обласному центрі на «викидометрі» у 2012 році було без змін, то через спад металургійного виробництва шкідливих викидів у атмосфері Маріуполя поменшало відразу на 13,6%. Щоправда, спостерігаються й протилежні зміни, адже в Дебальцевому, Харцизьку та Старобешівському районах кількість брудних речовин у повітрі збільшується. Тож у разі погіршення самопочуття місцевим жителям доведеться нарікати саме на цю обставину. Проте подібні незручності їм, схоже, доведеться терпіти, доки не звикнуть до нової стабільної денної чи річної норми шкідливих викидів у атмосфері, на зменшення чи брак яких поки що ніхто не скаржився. Вже мовчок про діоксидне чи метанове голодування, про яке доводиться тільки фантазувати.

Як управляти регіонами по-європейськи

СПІВПРАЦЯ. У рамках Сьомого засідання Українсько-німецької групи високого рівня з питань економічного співробітництва віцепрем'єр-міністр Олександр Вілкул зустрівся у Потсдамі з Прем'єр-міністром Федеральної землі Бранденбург Матіасом Платцеком. Сторони обговорили стан торгового та інвестиційного співробітництва між Україною та Німеччиною, зокрема з Федеральною землею Бранденбург, і перспективи розвитку двостороннього партнерства.

Олександр Вілкул зазначив, що одним з ключових напрямків його діяльності є імплементація кращого європейського досвіду управління регіонами в українську практику, повідомляє пресслужба уряду.

ПОДІЇ ТА КОМЕНТАРІ

ВІТАННЯ

Працівникам видавництва,
поліграфії
і книгорозповсюдження

Дорогі друзі!

Прийміть щирі вітання з нагоди Дня працівників видавництва, поліграфії і книгорозповсюдження!

Друковане слово в усі часи було запорукою розвитку освіти, науки і культури, невичерпним джерелом духовності нації. Завдяки Вашій самовідданій праці збільшується випуск друкованої продукції, підвищується поліграфічна якість вітчизняних видань. Книги українських видавців неодноразово відзначалися на престижних міжнародних книжкових форумах.

Сучасні інформаційні технології не можуть замінити книги. Нашим спільним завданням є розкриття дітям і молоді багатств світу літератури, залучення їх до читання книг.

Переконали, що затверджена урядом Концепція Державної програми популяризації вітчизняної видавничої продукції та читання на 2014 – 2018 роки стане новим імпульсом для відродження соціальної ролі книги у суспільстві та інтелектуального збагачення людини.

Щиро дякую за сумлінну працю, бажаю Вам здоров'я, щастя, нових професійних звершень.

З повагою

Прем'єр-міністр України МИКОЛА АЗАРОВ

ДОКУМЕНТИ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про Організаційний комітет зі сприяння
підготовці та проведенню в Україні
Регіонального засідання Всесвітнього
економічного форуму «Стратегічний діалог
щодо майбутнього України»З метою забезпечення належної підготовки та проведення в Україні Регіонального засідання Всесвітнього економічного форуму «Стратегічний діалог щодо майбутнього України» **ПОСТАНОВЛЯЮ:**

1. Утворити Організаційний комітет зі сприяння підготовці та проведенню в Україні Регіонального засідання Всесвітнього економічного форуму «Стратегічний діалог щодо майбутнього України» (далі — Організаційний комітет).

2. Затвердити персональний склад Організаційного комітету (додається).

3. Організаційному комітету розробити та забезпечити затвердження у двотижневий строк плану заходів зі сприяння підготовці та проведенню в Україні Регіонального засідання Всесвітнього економічного форуму «Стратегічний діалог щодо майбутнього України».

Президент України В. ЯНУКОВИЧ

м. Київ
20 травня 2013 року
№291/2013ЗАТВЕРДЖЕНО
Указом Президента України
від 20 травня 2013 року №291/2013
СКЛАДОрганізаційного комітету зі сприяння підготовці та проведенню в Україні
Регіонального засідання Всесвітнього економічного форуму
«Стратегічний діалог щодо майбутнього України»

АЗАРОВ Микола Янович — Прем'єр-міністр України, голова Організаційного комітету

АРБУЗОВ Сергій Геннадійович — Перший віце-прем'єр-міністр України, перший заступник голови Організаційного комітету

АКИМОВА Ірина Михайлівна — Перший заступник Голови Адміністрації Президента України, заступник голови Організаційного комітету

ГОНЧАРУК Андрій Іванович — Радник Президента України — Керівник Головного управління з питань міжнародних відносин Адміністрації Президента України

СМОЛАЄВ Андрій Васильович — директор Національного інституту стратегічних досліджень

КАМИШЕВ Сергій Олексійович — заступник Керівника Секретаріату Кабінету Міністрів України, відповідальний секретар Організаційного комітету

КОЖАРА Леонід Олександрович — Міністр закордонних справ України

МЯРКОВСЬКИЙ Анатолій Іванович — перший заступник Міністра фінансів України

ПРАСОЛОВ Ігор Миколайович — Міністр економічного розвитку і торгівлі України

РАТУШНЯК Віктор Іванович — заступник Міністра внутрішніх справ України.

Глава Адміністрації Президента України С.ЛЬОВИЧКИН

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 20 травня 2013 р. № 316-р
КиївПро подання на ратифікацію Верховною Радою
України Угоди між Кабінетом Міністрів України,
Урядом Російської Федерації та Урядом
Угорщини про перевезення ядерних матеріалів
між Російською Федерацією та Угорщиною
через територію України

Подати на ратифікацію Верховною Радою України Угоду між Кабінетом Міністрів України, Урядом Російської Федерації та Урядом Угорщини про перевезення ядерних матеріалів між Російською Федерацією та Угорщиною через територію України, підписану 17 жовтня 2012 р. в м. Києві.

Прем'єр-міністр України М. АЗАРОВ

Як нагодувати планету

ФОРУМ. У рамках виставки «Агро-2013» в Україні зібралися
найвпливовіші гравці світового ринку зернаВідділ новин
«Урядового кур'єра»

Нині зерновий ринок ключовий у вирішенні питань світової продовольчої безпеки. Разом з тим, ринок збіжжя став надзвичайно чутливим до будь-яких імпульсів з боку його учасників. Тому такий захід як Міжнародний зерновий форум, що розпочав роботу на виставці «Агро-2013», стане ефективною формою міжнародної співпраці на ринку зерна, наголосив міністр аграрної політики та продовольства Микола Присяжнюк.

«Глобальний ринок зерна вступив у нову якісну фазу. Відбувається збільшення розриву між попитом і пропозицією зерна, відставання темпів виробництва від темпів споживання зернових становить близько 1% за 3 роки. Тому ми вітаємо консолідацію зусиль урядів усіх країн для стабілізації світового продовольчого ринку», — підкреслив міністр.

За прогнозами фахівців, до 2050 року населення планети збільшиться на 2 мільярди. Це змусить уряди багатьох країн уже сьогодні працювати над тим, щоб збільшити виробництво продовольства. Для цього сільське господар-

Фото з сайту wordpress.com

Нашого зерна вистачить і для африканців

ство має стати набагато продуктивнішим. І Україна, як один зі світових лідерів з виробництва збіжжя, має реагувати на виклики, пов'язані із забезпеченням світу продовольством.

«Продовольче питання наразі перебуває в центрі уваги світової спільноти. Стрімке збільшення населення на планеті, зростання доходів у країнах з економіками, що швидко розвиваються, спричинило значне підвищення попиту не лише на продовольчі зер-

нові, а й на зерно. Тому зерновий ринок є ключовим», — зазначив Микола Присяжнюк.

За його словами, протягом останніх 30 років світове виробництво зернових зросло на третину. При цьому спостерігається зростання попиту на продовольчі зернові в середньому на 1,75% за рік, а зростання продуктивності їх виробництва становить лише 1,4%. «Значною мірою на стримування пропозиції зернових на світовому ринку впливає погіршення кліматичних

умов у глобальному масштабі. І Україна це сповна відчула торік. Єдиним шляхом розв'язання проблеми зменшення пропозиції залишається нарощування продуктивності сільськогосподарського виробництва», — цитує слова Миколи Присяжнюка прес-служба Мінагрополітики.

Урядовець зазначив, що зростання врожайності у світі в середньому на 5 центнерів з гектара дасть 200 мільйонів тонн додаткового виробництва зернових. І Україна, як один із провідних виробників зерна у світі, готова робити кроки, щоб сприяти стабілізації світового ринку збіжжя.

«Нині Україна — один із перспективних провідних виробників продовольства у світі. І я впевнений, що настав час консолідувати зусилля у вирішенні продовольчого питання та стабілізації світового ринку зернових. Сьогодні ми маємо унікальну нагоду обговорити це і прийняти певні рішення. Адже мої колеги з міністерств інших країн, які присутні в цій залі, вже сумарно представляють майже 40% світової торгівлі продовольчою пшеницею та фуражним зерном», — підсумував міністр.

Гіркий присмак
радянського історіописанняНАУКА. Вчені обговорили шляхи об'єктивного висвітлення
тієї доби в житті УкраїниМикола ПЕТРУШЕНКО,
«Урядовий кур'єр»

Історія не лише твориться, але, на жаль, ще й переписується на догоду тим чи тим політичним силам. І тоді, особливо молоді, важко зрозуміти різницю між «чорним» і «білим». Наука має бути об'єктивною, незаангажованою і подавати реальні події з усіма відтінками, а не підлаштовувати факти минавшини до сьогодення.

Саме для обговорення цих питань вчені зібралися на міжнародну наукову конференцію «Світло й тіні українського радянського історіописання» в Інституті історії України НАН України.

Про злободенність і гостроту порушених проблем свідчать теми доповідей. Зокрема, «Українська радянська спадщина: проблеми інтерпретації», «З комуністів у націоналісти: як радянські історики стали українськими» тощо.

Представник Гарвардського університету Сергій Плохій назвав конфе-

ренцію початком нового етапу співпраці українських істориків із зарубіжними на засадах рівності. Налагодження таких стосунків, на думку працівника Канадського інституту українських студій Володимира Кравченка, сприяє партнерству на принципах толерантності.

У розмові з кореспондентом «УК» директор Інституту історії України НАНУ Валерій СМОЛІЙ так прокоментував цю подію:

— Сторінки українського історіописання радянської доби неможливо підвести під якусь єдину стандартну й універсальну формулу, а тим більше під однозначну та однозначну оцінку. Натомість варто вести мову про пошуки різних шляхів осягнення й студіювання української радянської історіографії, котра постає як досить складне, багатопланове, суперечливе й неоднорідне явище. Отже, на часі питання про різноманітні, доповнюючі і навіть у чомусь контраверсійні і версійні

образи радянського історіописання. Тим більше, що складнощі сприйняття радянської історіографії зумовлені ще й рудиментами старого мислення, котрі і донині побутують в історичній науці. Чимало вже зроблено в цьому напрямі. Але залишаються питання, без з'ясування яких ми не зможемо запропонувати більш-менш адекватні оцінки української радянської історіографії. Передусім, не варто забувати, що радянське історіописання стало колись, а в чомусь долею і навіть фатумом для кількох поколінь українських істориків. На пильну, всебічну увагу й прочитання заслуговують тексти тогочасних істориків, які містять як численні обрядові ідеологічні штампи, так і зразки живої творчої думки. Гостро постають питання про інтелектуальне, культурне і навіть персональне наступництво і його розриви на теренах української радянської історіографії. Адже вона була не тільки простором для змагання

ідей і концепцій, а й сценою буття і творчості різних поколінь і особистостей. Виникають і проблеми концептуального переосмислення соціокультурного середовища та культурного поля, в яких функціонувала радянська наука. Нині, попри більш ніж двадцятирічний проміжок часу після розпаду СРСР, ми лише накреслимо шляхи для загального й систематичного переосмислення феномену радянського історіописання на українських обшарах. Тож, незважаючи на гіркий присмак, втрачені можливості й трагічні обставини для українських істориків, слід пам'ятати, що радянська історіографія є складовою нашої історичної науки. Вважаємо, що саме у пошуку її багатоманітних образів і смислів зможемо віднайти більш-менш конструктивні засади для розробки нових підходів та концепцій, котрі дадуть змогу адекватно репрезентувати й оцінити українське радянське історіописання.

НОВИНИ З УКРАЇНИ

Вперед,
на полонинське літо!**ПРОВІДИ.** За давнім звичаєм у Дубовому проводжали вівчарів на літні пасовища**Василь БЕДЗІР,**
«Урядовий кур'єр»

Щороку о цій порі вівчарів із їхніми отарами проводжають у гори на літні пасовища. У народі за цим днем незвична назва закріпилася — Бика. Хто її вигадав, не пригадають, але відмінити не збираються. Це при тому, що у гори виряджають не тореадорів і биків круторогих, а сумирних овець і кіз.

«Весняний полонинський хід» зібрав у селищі кілька тисяч люду — трудівників із сіл долини річки Тересви, керівників із району та області, гостей із інших регіонів, туристів.

Чисельність поголів'я овець і кіз у районі малопомалу наближається до тих показників, які були під час радянських колгоспів. Районна отара налічує майже 40 тисяч голів.

Досі єдина в Україні Полонинська управа діє вже 13-й рік. Завдяки «мостам» із громадами, наведеним колишнім її очільником Михайлом Бігунцем, справу якого продовжує Іван Дьолог, вдається повертати до життя занедбані полонини та не втрачати ремесла вівчарів. Із 46 полонин, які є в районі, нині використовують 38, залишаються незадіяними лише важкодоступні.

— Здаємо полонини в оренду по 3,79 гривні за гектар, — сказав голова управи Іван Дьолог. — Це плата за всі три літні місяці. Гірські випаси обходяться орендарям недорого. І тому вівчарі відроджують отари, особливо в селах долини Тересви. На жаль, газди у долині річки Тересви поки що не виявляють такої

активності, а там господарства колись теж мали великі отари.

Полонинська управа Тячівщини фінансується з районного бюджету: у 2013-му для її потреб передбачено 207 тисяч гривень. Утім, Іван Дьолог нарікає, що районні депутати не виділяють коштів для поліпшення інфраструктури полонин. Ще позаторік за кожну прирощену вівцематку виділялися кошти з державного бюджету. То був вагомий стимул планомерно займатися вівчарством, однак державна допомога припинилася.

Призабуті традиції вівчарства, як і поголів'я в колишніх масштабах відновлюються. Щодо сиру, бринзи, вурди та інших продуктів цієї галузі, то попит на них ніколи не зменшувався. Тепер цих

продуктів вироблятиметься більше.

...На повну силу попід горами залунали звуки трембіти, які подали сигнал до запалення полонинської ватри. Вона одразу спалахнула яскравим полум'ям, а це добрий знак того, що полонинський сезон буде успішним.

Полонинські «проводи» в Дубовому — це ще й виставки робіт народних умільців, майстер-класи з доїння овець і виготовлення сиру. А як ушкварили троїсті музики і почалися виступи учасників художньої самодіяльності, то свято захопило і закрутило численних гостей. Всі смакували бринзою, сиром та іншими делікатесами, розважалися і бажали вівчарям погожих днів і достатку сил, щоб без утрат повернутися додому.

Від давнього
«Слова...»
до сьогодення**Олександр ВЕРТИЛЬ,**
«Урядовий кур'єр»

ДУХОВНІСТЬ. У Сумській загальноосвітній школі № 15 відкрився музей письменників Сумщини. Це перший подібний заклад на теренах Слобожанського краю і один з небагатьох в Україні. В ньому зібрані матеріали, що розповідають про історію красного письменства краю, починаючи від давньоруської перлини «Слово о полку Ігоревім» і закінчуючи творчістю нинішніх 23 авторів, об'єднаних в осередку обласної організації Національної спілки письменників України.

Як розповіла ініціатор створення музею директор школи Раїса Замятіна, починання вчителів і учнів активно підтримали в міському відділі освіти і науки та сумській організації НСПУ. Письменники передали для експозиції майже 50 книжок спілчан — поетів, прозаїків, публіцистів, гумористів, а також різні матеріали, що розповідають про історію і сьогодення організації.

Передбачається, що тут проводитимуть не лише екскурсії, а й відкриті уроки, «круглі столи», творчі звіти письменників, аби таким чином молоде покоління долучалося до духовних першооснов і витоків рідного краю.

Показово, що в стінах цієї школи це вже третій музей. Окрім письменницького, успішно працюють музеї матері та історії навчального закладу.

Боротися
з вогнем
готові**Владислав КИРЕЙ,**
«Урядовий кур'єр»

ПОЖЕЖНА БЕЗПЕКА. Як прогнозують метеорологи, літо, яке вже фактично настало, обіцяє й надалі бути дуже спекотним, а рівень пожежної небезпеки — підвищеним. На Черкащині прагнуть заздалегідь підготуватися до можливих ускладнень.

Як повідомив начальник ДСНС України у Черкаській області, генерал-майор служби цивільного захисту Віктор Гвоздь, завдяки злагодженій, ефективній взаємодії між управлінням ДСНС та обласним управлінням лісового та мисливського господарства вже вдалося зменшити кількість пожеж у природних екосистемах області. Для гасіння пожеж на території області задіяно 188 чоловік особового складу та 75 одиниць техніки. Окрім цього, в лісгоспах функціонує 31 пожежна станція, оснащена необхідною технікою, інвентарем і запасами палива, працює навчена й підготовлена лісова охорона та добровільні дружини. У цьому році пожежні машини лісгоспів обладнані системами GPS-контролю, завдяки чому посилено контроль за патрулюванням лісів.

Робота для поліпшення протипожежного захисту в області триває. Нині, зокрема, керівники структурних підрозділів та місцеві органи влади створюють необхідний резерв пально-мастильних матеріалів для ліквідації пожеж, що можуть виникнути. Окрім цього, відповідні структурні підрозділи на місцях обрізають гілля хвойних дерев для уникнення поширення верхових пожеж, облаштовують рекреаційні пункти, проводять профілактичну та роз'яснювальну роботу з населенням.

«Зебру»
замінить
підземний
перехід**Олена ІВАШКО,**
«Урядовий кур'єр»

ДОРОГИ. Розпочато роботи з будівництва підземного пішохідного переходу, який буде розташований на території селища Криве Озеро на ділянці автомобільної дороги державного значення Київ–Одеса.

Вже майже 10 років жителі Кривого Озера вимагали розв'язати їхню проблему. Річ у тому, що під час будівництва автобану Одеса–Київ, який розрізав селище на дві частини, не передбачили підземного переходу. Через те близько ста мешканців села «відрізані» від громадських і соціальних об'єктів, розташованих по той бік дороги. Селяни, у тому числі і діти, вимушені перетинати трасу «зеброю», а це, особливо у сутінках, небезпечно. Жителі села зверталися до різних інстанцій, втім, питання не вирішувалося.

Справа рушила з місця після втручання голови облдержадміністрації Миколи Круглова. І ось настав довгоочікуваний день: роботи загальною вартістю 9,5 мільйона гривень розпочато. За словами голови облдержадміністрації, спорудження переходу буде завершено до 1 вересня поточного року.

«Залізні коні» з 15 країн
змагалися у Чернівцях**КРУТІ ВІРАЖІ.** Українці взяли участь у другому етапі чемпіонату світу з мотокросу на мотоциклах з колясками

Підкорити п'єдестал у Чернівцях — почесно для всіх мотокросменів світу

Світлана ІСАЧЕНКО,
«Урядовий кур'єр»

Перший етап цьогорічного чемпіонату відбувся у Швейцарії, а наступний після України пройде в Німеччині.

— Ми пишаємося тим, що Міжнародна федерація мотоспорту обрала саме наше місто для проведення змагань такого високого рівня, — зазначив на урочистому відкритті чемпіонату секретар Чернівецької міськради Віталій Михайлішин. — Інтерес до цих перегонів щороку виявляють багато людей, у тому числі з-за кордону, які приходять на трасу вболівати

за спортсменів і відчувати атмосферу високої спортивної боротьби.

Мототраса Міжнародного спортивного центру «Суперкрос» у Чернівцях вважається чи не найкращою у Європі з цього виду змагань. Вона єдина в Україні має ліцензію FIM на проведення світових чемпіонатів. Має довжину 1750 м, 11 трамплінів, 18 поворотів та стартову пряму завдовжки 110 м.

На старт вийшли 33 екіпажі з 15 країн. Серед них титуловані багаторазові чемпіони світу та Європи, гонщики, чий імена занесені до Книги рекордів Гіннеса. Також традиційно до Чер-

нівців завітали віддані вболівальники своїх героїв з Латвії, Бельгії і Нідерландів. «Організація змагань була на високому рівні, — запевняє координатор світової комісії FIM та головний суддя чемпіонату швейцарець Дірк Де Нев. — Трасу підготували на «відмінно», звукове забезпечення — так само».

Найкращими виявилися Етьєн Бакс (Голландія) та Каспарс Ступеліс (Латвія). Другим став французький екіпаж у складі Ніколаса Муссета та Валентина Гірауда. Третіми до фінішу прийшли Бен Адріансен (Бельгія) та Бен ван ден Бога (Голландія) — вони ж залиша-

ються лідерами загального заліку чемпіонату світу.

Українські спортсмени на чернівецькому етапі не змогли потрапити до двадцятки найкращих, хоча й сама участь у світовому чемпіонаті — це вже досягнення. Сайдкар (мотокрос на мотоциклах з колясками), пояснюють спеціалісти, вимагає великих витрат без найменшої фінансової віддачі. Екіпажі з України — це переважно любителі, закохані в мотокрос, які власним коштом купують техніку й екіпірування. Звичайно, мототехніка в них не нова, тому скласти конкуренцію навіть середнячкам європейських країн їм просто не до снаги.

З ПЕРШИХ ВУСТ

**Директор Інституту журналістики
КНУ ім. Тараса Шевченка Володимир Різун:**

«Наївно вважати, що країна має суспільні проблеми через погану школу»

З 20 по 25 травня в стінах Головного вишу країни, де вчать «тримати перо», проходить 46-й фестиваль «Журналістська весна». Цього разу студенти та випускники інституту розповідають гостям про журналістику як небезпечну професію. Тому й назвали фестиваль «Журналіст на варті...» Однак чи лише цей рік наділив медіа-галузь екстремальним характером?

У розмові з кореспондентом «УК» директор Інституту журналістики розповідає, які чинники заважають медіа-галузі дихати на повну силу і завдяки яким «професіоналам» журналістика всотує ще більше чорних барв. Не дивно, що на запитання щодо найбільш проблем, які постали нині в медіа-сфері, доктор філологічних наук, професор Володимир РІЗУН відповідає із сумом:

— Українська журналістика переживає не найкращий період. І на те є кілька причин. Найголовніша з них — внутрішньопрофесійна нестабільність і слабкість самої корпоративної системи. Маю на увазі відсутність ієрархічно зорганізованої, з високою професійною культурою, механізмами розвитку і захисту свого професійного середовища спільноти. Коли галузь являє собою відносно самостійні, автономні групи професіоналів, кожна з яких намагається діяти за своїми уставами, жити самостійним життям, тоді можна прогнозувати виникнення проблем у ній.

Внутрішній цех — не ієрархія

УК Що ж являє собою нині українська журналістика і які вимоги до неї висуває суспільство?

— Вона живе на рівні мануфактурного, а не індустріального виробництва. Кожен сам собі майстер, думає тільки про себе й враховує лише свої внутрішньоцехові інтереси. Що більше спільнота організована, структурована, ієрархізована, то вона більш захищена від зовнішніх впливів.

А суспільство неодмінно хоче, щоб усі журналісти були високопрофесійними, високоосвіченими, висококультурними, працювали за одними правилами й стандартами, зрозумілими для всіх. Читачів і глядачів не цікавлять наші внутрішньоцехові проблеми. Вони хочуть отримувати лише достовірні, точні, збалансовані новини.

І ще. Професія журналіста пов'язана з постійними ризиками. Найголовніший з них — бути під вогнем критики і тиску з боку невдоволених. Журналістика постійно має справу із соціальними проблемами, а їх висвітлення завжди зачіпає чийсь інтереси, зокрема влади. Звісно, журналіст розуміє свою відповідальність за точність висвітлення тих чи тих проблем,

але значно важливіша відповідальність за своїх колег.

УК Як у такому разі працювати на позитивний імідж редакції та дбати про престиж професії в межах корпоративної відповідальності?

— Висока професійна культура редакційних колективів, наявність єдиної системи професійних вимог у галузі, існування внутрішньогалузевого контролю за дотриманням професійних стандартів усіма учасниками процесу. Кожному журналістові це дає повагу суспільства і впевненість у завтрашньому дні. Суспільство не може не поважати представників добре зорганізованої галузі з високою професійною культурою, а кожен журналіст знає, що його як професіонала захистить таке саме сильне й професійне середовище, допоможе у професійному вишколі. Але разом з тим воно поставить перепону непрофесіоналізму й не дасть розвиватися нездоровим тенденціям як у самому середовищі, так і стосовно нього з боку інших спільнот.

УК Однак журналістика не може бути безперспективною...

— В нас перспектива одна — самоорганізовуватися. Ну хіба можна назвати здоровою тен-

до країна має суспільні проблеми через погану школу. Школа потужна в сильному суспільстві, яке приділяє увагу освіті, створює умови, виділяє кошти, дбає про підготовку викладача і його добробут.

Відносини між журналістською галуззю і журналістською освітою — такі самі. Якщо галузь не виявляє інтересу до освіти, не виступає замовником кадрів, не створює умов для їх підготовки і не підтримує факультети, про що можна далі вести мову?

УК Та, можливо, є й інший бік медалі?

— Звісно. Те, чого вчать, повинне знаходити сферу застосування. Ми можемо скільки завгодно вчити стандартам професії. Та якщо галузь сама їх не дотримується і порушує, не формує на них запити, то результативність такого навчання нульова. Я називаю сайт «Телекритика» мінним полем української журналістики, бо без брому на ньому неможливо читати матеріали. Фактично всі вони про порушення стандартів у галузі. Тож кому потрібні стандарти, яких ми вчимо? В цьому корінь проблеми освіти. Розв'язати її можуть ключові гравці на ринку медіа. Вони повинні разом з учасниками

Українська журналістика переживає не найкращий період. І на те є кілька причин. Найголовніша з них — внутрішньопрофесійна нестабільність і слабкість самої корпоративної системи. Мається на увазі відсутність ієрархічно зорганізованої, з високою професійною культурою, механізмами розвитку і захисту свого професійного середовища спільноти.

денцією небажання деяких редакційних колективів підвищувати свою кваліфікацію, дбати про освіту кадрів? Це несерйозний підхід — по-цеховому вирішувати питання освіти (самі вчимо під себе). Кожен має займатися своєю справою. Професійна школа — готувати кадри, а редакції — робити журналістський продукт. Їм слід виявляти більше інтересу до професійних шкіл, допомагати їм, співпрацювати з ними. У нашому випадку — це факультети журналістики.

Без правил гри не обійтись

УК У Верховній Раді не задоволені станом сучасної журналістики. Як наразі вчать в інституті дотримуватися професійних стандартів?

— Навчальні заклади у професійному середовищі є, хоч як це парадоксально, не первинною, а вторинною ланкою. Школа й освіта не можуть бути кращими за суспільство. Наївно вважати,

системи професійної освіти сісти за стіл переговорів і знайти вихід з професійного колапсу.

УК На конференції «Проблеми і перспективи розвитку журналістики» ви говорили про те, що становище у сфері дотримання журналістами професійних стандартів може виправити створення незалежного органу, який би все це проконтролював. Що слід зробити, аби в медіа-галузі з'явилася своєрідна вища рада, яка б перебрала на себе головні важелі впливу на сферу та об'єктивно могла б оцінити професіоналізм працівників?

— Усе залежить від доброї волі працівників медіа. Якщо в них не сформується потреба в колективному захисті професії — нічого не буде. Потрібно передовсім виробити правила гри і побудувати стійку систему в галузі. За цю справу може взятися, наприклад, спілка журналістів, профспілка, яка б працювала на постійній основі...

Фото Укрінформу

ДОСЬЄ «УК»

Володимир РІЗУН. Народився 12 лютого 1957 р. в Бахмачі на Чернігівщині. Закінчив українське відділення філологічного факультету КНУ ім. Т. Г. Шевченка (1979 р.). Захистив докторську дисертацію на тему «Моделювання і технологія редакторських систем» (1996 р.). Директор Інституту журналістики КНУ ім. Тараса Шевченка (з 2000 р.). У науково-педагогічній сфері активно займається проблемами розвитку й формування професійної мовної особистості. Автор першого в Україні підручника з літературного редагування для журналістів.

До слова, профспілка — це не страйковий комітет, такі організації повинні створюватися не в момент розвалу колективу або як знаряддя для захисту, а заздалегідь — для захисту професії від внутрішньої «корозії», для вироблення і збереження принципів та правил внутрішньої професійної культури, честі. І, звісно, для захисту від зовнішніх нападників! Але цього мають захотіти самі журналісти.

УК Із чого їм розпочинати?

— Якесь професійна громадська організація має вийти з ініціативою почати об'єднавчий процес у галузі, активно залучити до цього медійний топ-менеджмент, підписати угоду про співпрацю. Така рада чи спілка журналістів повинна утримуватися за рахунок засобів масової інформації. А медіа мають делегувати їй найголовніше повноваження — контроль за професійною сферою і захист її від внутрішньої та зовнішньої руйнації.

Навчальні заклади найбільш зацікавлені в стабільності професійної системи, адже для неї вони готують кадри. І в процесі консолідації зусиль вони братимуть активну участь. Інакше не може й бути: професійне середовище, яке не дбає про кадри, ніколи не матиме успіху.

Гадаю, найбільш невдячна справа — перекладати неуспіхи в журналістиці на плечі навчальних закладів. Треба йти шляхом об'єднання зусиль практиків й освітян, бо всі ми працюємо на один результат — гідне життя людей.

Комунікації: медійно-соціальні

УК Володимире Володимировичу, ви напевно порівнювали розвиток журналістики та науки за ці роки. Яких проблем уже вдалося позбутися, а які, навпаки, виникли?

— Система журналістської освіти намагається якось існувати в умовах нестабільності журналістського середовища, його вразливості й залежності від зовнішніх чинників. Освітнє середовище організованіше й консолідованіше, ніж професійне. У нас є спеціальна рада. Науково-методична комісія з журналістики та інформації

регулярно збирається, розглядає проблемні питання журналістської освіти.

А кілька років тому наша комісія стала членом Всесвітньої ради викладачів журналістики. На початку липня у Бельгії відбудеться третій світовий конгрес викладачів журналістики, на якому я виступатиму від України.

УК Виходить, українська система журналістської освіти йде не лише шляхом об'єднання всередині країни, а й поза її межами?

— Ми розуміємо, що повинні вписуватися у світову систему підготовки кадрів, залежати від неї, тягнутися до успіхів світової системи. І дуже шкода, що вітчизняна професійна галузь до цього нашого пориву байдужа. А по суті, якби професійна журналістська спільнота працювала як єдина система, вона мала б бути в першу чергу зацікавлена, щоб сфера підготовки кадрів співпрацювала з зарубіжними навчальними закладами.

Ми відкрили кафедру іноземних мов, отримали ліцензію на новий бакалаврський напрям «кіно- і телемистецтво» для підготовки режисерів, операторів, драматургів, ведучих. Університет виділив мільйон гривень для будівництва телевізійного комплексу і зараз іде монтаж апаратури. Також домовилися з Університетом імені Адама Міцкевича у Познані про магістерську програму подвійних дипломів: поєднали нашу програму з медіакомунікацій та їхню з журналістики та соціальної комунікації. Навчання триває два роки — один в Україні, другий — у Польщі (двома мовами).

УК І на завершення... Чим дивуватиме Інститут журналістики?

— Цієї суботи ми проведемо черговий фестиваль «Журналістська весна-2013». Усіх випускників запрошуємо на 11 годину до інституту. Студенти готують цікаві заходи. Цьогоріч їм активно допомагають і випускники вишу. До речі, на наше свято приїхали гості, студенти й викладачі з Білорусі.

Катерина МАЦЕГОРА,
«Урядовий кур'єр»

НА ЧАСІ

Що тобі сниться, колишній заводе?

АКТУАЛЬНА ТЕМА. На Міжнародному форумі в Чернігові йшлося про оновлення занедбаних об'єктів

Євдокія ТЮТЮННИК,
«Урядовий кур'єр»

Нині нікого не здивуєш наявністю в наших містах не надто ошатних споруд колишніх промислових підприємств, котрі припинили свою виробничу діяльність. І коли йдеться про містобудівні проекти, виникає запитання: що робити в їх рамках з цими представниками минулого? Як їх вписати в модерний стиль сучасних новобудов, котрі завдяки природному процесу — розширенню меж міста — рано чи пізно добираться до промислових околиць? Зносити старі будівлі і на їх місці споруджувати потрібні в кожному мікрорайоні житлові, соціальні чи розважальні комплекси? Та чи доцільно це робити? Чи не простіше використати готову форму, наповнивши її новим змістом? Саме про це емоційно й зацікавлено спілкувалися науковці України, Польщі, Білорусі і Росії, котрі взяли участь у Міжнародному форумі «Ревіталізація в урбаністиці. Досвід та тенденції».

Руйнувати — не будувати

Обмін досвідом у питанні ревіталізації (повернення до життя) міських архітектурних об'єктів, що з часом втратили своє первинне призначення, перетворився на демонстрацію оригінальних проектів, котрі вже реалізовано чи пропонують до розгляду в різних країнах світу. Найбільш вражаючий приклад нового дизайну міського простору навела завідувача кафедрою архітектури Познанського технологічного університету (Польща) Тереза Бардинська-Боненберг: перетворення на парк недіючої залізничної естакади в Нью-Йорку. Зі старих світлин видно, яким неестетичним монстром видавався нікому не потрібний об'єкт із кількома переплетеннями колій посеред багатоповерхових житлових будівель. Питання «зносити його чи перетворювати?» врешті-решт вирішили на користь осучаснення. За кілька років непривабливі рейки стали справжньою зеленою перлиною з пішохідними та велосипедними доріжками. Добудовано зручні сполучення з навколишніми вулицями. Найцікавішим елементом став споруджений на основі піднятої і поставленої на опори частини залізничної зелені міст-перехід над дуже рухливою вулицею. Тепер це мальовниче місце — найулюбленіше як для місцевих жителів, так і для туристів.

Не менш захопливе перетворення колишньої фабрики зброї у Пекіні. Поряд із нею розміщувалися невеличкі приміщення та вже недіючі трубопроводи. Мо-

Один із найбільш вдалих проектів ревіталізації в урбаністиці на Чернігівщині реалізовано в Батурині

торошний вигляд. Здавалося, що той «відстій» приречений тільки на руйнацію. Та хазяйновиті китайці не могли такого допустити: вони облаштували на цій території музей та кілька державних галерей, назвавши їх Центром мистецтв. Решту справи зробили туристи, котрі ринули до новинки потоком, а також митці, які почали відкривати свої галереї і майстерні у менших будиночках чи

будують активного втручання задля перетворення депресивних територій у привабливі для життя і відпочинку.

Такі надії пов'язані, приміром, із Чернігівським ремонтно-механічним заводом «Жовтневий молот», котрому вже за 100 років. Це зразок червоно-клинкерної архітектури, характерної для початку минулого століття. Історико-

культурна цінність старого твердження нової межі, до якої докочуються хвилі забудов, і, звичайно, реструктуризація промислових підприємств.

Йдеться не про дрібні об'єкти, а про великі, котрі формували містобудівний каркас Чернігова, — уточнює пані Тетяна. — На сьогодні збереглися й активно працюють, приміром, завод «Чернігівавтодеталь», швейна фабрика «Сіверянка», взуттєва фабрика «Берегиня», пивзавод «Десна»... Їм допомогли вижити в нових ринкових умовах своєчасно вирішені питання реструктуризації — частково чи комплексно. Тому цей процес для міста і для відродження багатьох інших підприємств нині стає вкрай актуальним.

У містобудівному аспекті дуже важливо прийняти правильне рішення про шляхи використання старих приміщень. Приміром, припинив існування розташований на березі Десни завод силікатних виробів. Його розміщення в рекреаційній зоні взагалі аномальне. Тому відновлювати виробництво на цьому майданчику в промисловому плані недоцільно. Але цілком можливо наповнити іншим змістом, котрий збігатиметься з розвитком рекреаційної зони. Головне — враховувати інтереси всіх учасників процесу: власників об'єктів, інвесторів, владних структур і населення.

Архітектурні фантазії і реалії

Про те, як можна ефективно й комплексно відтворювати території не одного міста, а кількох зразу, показала старший викладач кафедри архітектури факультету промислового і цивільного будівництва Білоруського державного університету транспорту Алла Пацке-

вич. Вона займається дослідженнями питань культурного ландшафту і з цієї точки зору зацікавилася транспортним каркасом Гомельської залізниці. На мапі це трикутник із трьох міст: Гомеля, Жлобина і Калинковичів. Причому 500-тисячний обласний центр зі своєю інфраструктурою дуже відрізняється від, приміром, міста Калинковичів, в якому лише 100 тисяч населення. Це різниця в залученні фінансів, у кадрах — молодь їде до великих міст тощо. Кожен регіон розв'язує свої проблеми локальним шляхом. Встановилися зв'язки по вертикалі і зовсім слабкі — по горизонталі. Тому виникає проблема: системний розвиток просторового укладу цих міст і їх місця в структурі регіону.

Оскільки архітектор завжди починає працювати з ідеї, пані Алла віднайшла засіб, як вирівняти позиції кожного міста стосовно одне одного. Рішення знайшлося... на небі — в системі сузір'я «Південний трикутник», будову якого можна накласти на земний трикутник Гомельської залізниці. Так виникла ідея культурного ландшафту у вигляді космічних прототипів на землі. «Це дає нам

зможу сформулювати просторову модель багатопольної взаємодії, — пояснює пані Алла. — Таким чином наріжні сузір'я «Південного трикутника» пов'язуються з містами: сузір'я Орла — з Гомелем, сузір'я Ліри — зі Жлобином, сузір'я Лебеда — з Калинковичами. Кожен із цих зіркових «малюнків» має свої легенди, котрі можна інтегрувати в міський розвиток. Цим можуть скористатися архітектори під час реконструкції старих та побудови нових об'єктів».

Справді, таким чином міста, з одного боку, матимуть власне обличчя, з іншого — пов'язані єдиною ідеєю. Це ще один приклад оригінального рішення спільної для пострадянських міст проблеми. У Білорусі над цим ще працюють, тоді як у Росії, зокрема в Санкт-Петербурзі, вже можуть похвалитися вдало реалізованими проектами. Фахівець «Пітербуду» Тетяна Пономаренко представила один із них: відродження найромантичнішого куточка, що розташований у центрі міста і раніше був закритим для туристів, оскільки належав морським службам. Це острів Нова Голландія з унікальними старими будівлями. Багатоетапний проект його осучаснення включено до стратегії розвитку Санкт-Петербурга. Минулого літа острів було відкрито для відвідувачів, поки що без особливих розкошів. Запроцювали тимчасові торговельні ряди (для торгівлі було дотепно пристосовано морські вантажні контейнери), відкрили кафе, пекарню, магазин фермерських продуктів, бібліотеку, арт-галерею, майданчик для паркура тощо. Але цього виявилося недостатньо: лише за літні місяці на острові Нова Голландія побувало понад 230 тисяч чоловік, що дало додаткові надходження в бюджет міста. Це приклад того, як проекти можуть бути настільки вдалими, що починають працювати самі на себе ще на рівні ідеї. Для ефективного оновлення міських об'єктів це саме те, що треба.

ПРЯМА МОВА

Марія КУШНІРЕНКО,
завідувач кафедри
містобудування
архітектурного факультету
Київського національного університету
будівництва і архітектури:

— Хочу сказати, що не тільки промислові території міста потребують ревіталізації. Це потрібно цілому ряду об'єктів, котрі здали свої позиції порівняно із серединою ХХ століття. Одна з таких позицій — зі списку проектних робіт були виключені приміські зони Києва, територіальні комплексні схеми охорони природи. Таким чином ми одержуємо дещо викривлену методику містобудівного проектування, котра також потребує ревіталізації — перегляду й адаптації містобудівних об'єктів у соціально-економічних умовах, що склалися.

ЕНЕРГЕТИКА

Енергетична стратегія України має спиратись на «атомну» тактику

ТЕНДЕНЦІЯ. Для економіки країни вартість кіловат-години не менш важлива, ніж ціна російського газу, переконані експерти

Олександр ОХОТА
для «Урядового кур'єра»

Найболючішим питанням вітчизняної енергетики вважається завищена ціна на російський газ. У суспільстві превалює думка, що вирішити його могли б знижка на блакитне паливо Москви або постачання дешевшого газу з інших джерел. Безумовно, газ за прийнятною ціною країні дуже потрібний. Але в тіні виснажливих газових перемовин опинилася галузь, яка забезпечує виробництво половини всієї електроенергії, що її споживають в Україні. Йдеться про українську атомну енергогенерацію.

Дешевше і без політики

Чотири вітчизняні АЕС, на яких 15 енергоблоків, щороку виробляють від 47 до 52% електроенергії в загальному балансі її виробництва. Звісно, тут можна зауважити, що електроенергетика і нафтогазова галузь — різні речі. Але насправді для економіки країни вартість кіловат-години не менш важлива, ніж ціна російського газу. Якщо ж подивитись у перспективу, то стає зрозумілим, що електроенергія має набагато більший потенціал порівняно з вуглеводнями. Водночас досі немає відповіді на запитання: яка енергогенерація вигідніша Україні?

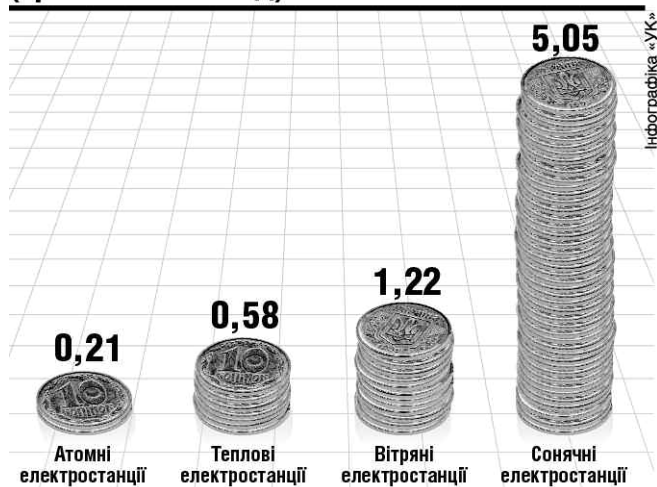
Щорічна потреба України вже нині становить близько 200 мільярдів кіловат-годин, і її споживання у наступні десятиріччя лише зростатиме. І це світова тенденція. Експерти прогнозують, що у масштабах глобальних енергосистем до 2030 року енергоспоживання зросте щонайменше на 40%. За приблизними оцінками, через 100–150 років вугілля, яке використовують для теплових електростанцій, закінчиться. Ще раніше вичерпаються запаси нафти й газу. Тоді як запасів урану вистачить ще на 2–2,5 тисячі років.

Нагадаємо, відпускна ціна електроенергії, яку генерують українські АЕС, більш як утричі нижча, ніж у тепловій та «зеленій» генерації. Це дає змогу вітчизняному енергоринку зводити кінці з кінцями, а населенню платити найнижчу в Європі ціну за спожиті кіловат-години. Щоб промисловість і домогосподарства й надалі мали прийнятну ціну кіловата, вкрай важливо у найближчі 20 років зберегти генеруючі потужності АЕС принаймні на нинішньому рівні. Якщо частка атомної генерації в енергобалансі країни почне скорочуватися, це спровокує різке

зростання цін на електроенергію для всіх груп споживачів. При цьому для простого подальшого відтворення потужностей АЕС потрібно вже сьогодні починати будівництво нових енергоблоків.

Це чудово усвідомлюють у вищих ешелонах української влади, про що свідчить неослабна увага Президента і уряду до збереження й розвитку потенціалу ядерно-енергетичного комплексу країни. 4 березня цього року під час

Тарифи відпуску електроенергії енергогенераціями на оптовому ринку (грн за 1 кВт/год)

За даними НКРЕ

зустрічі з російським колегою Президент України Віктор Янукович наголосив на потребі прискорити процес прийняття рішень про добудову 3-го і 4-го блоків Хмельницької АЕС. І хоч до початку будівництва на ХАЕС ще потрібно вирішити низку технічних та фінансових питань, не виникає сумнівів, що проєкт буде реалізовано. Адже російська сторона неодноразово підтверджувала свою зацікавленість у ньому.

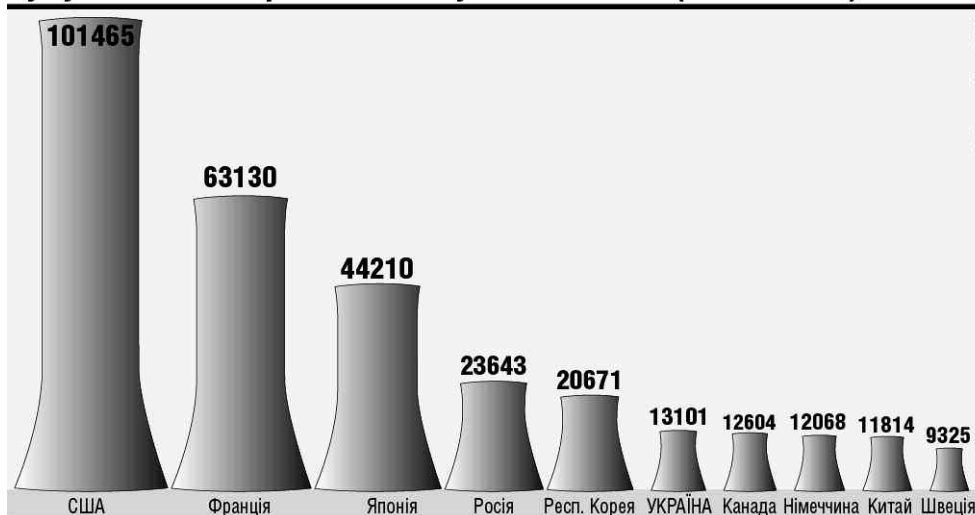
Дуже важливо усвідомлювати, що поки газ залишається інструментом не лише економічного, а й політичного впливу, атомна енергетика більш аполітична за суттю. Ринок ядерного палива у світі достатньо конкурентний і більш прогнозований за ринок газу й нафти. Тут нема шаленої гонитви за надприбутками, спекулятивних угод та нестримного зростання цін. Технології виробництва обладнання для атомних енергоблоків також не монополізовані, ними зокрема володіють потужні компанії з Росії, Франції, США, Канади, Японії. Тож використовувати ядерне паливо або інші компоненти забезпечення життєдіяльності АЕС, включно з технологіями їх будівництва, як чинник геополітичного впливу ніхто не збирається.

Про здорову конкуренцію на ринку ядерного палива свідчить і те, що у жовтні 2012 року в Україні

заклали фундамент заводу з фабрикації ядерного палива, який побудують за технологією російської компанії ТВЕЛ. Так, уже за два-три роки Україна матиме власне його виробництво. Це ще більше підвищить конкурентоспроможність атомної генерації на вітчизняному енергоринку. Але відбудеться це, лише якщо Україна збереже генеруючі потужності на своїх АЕС. Інакше будівництво заводу втрачає будь-який сенс.

Для цього потрібно поступово продовжувати термін експлуатації вітчизняних енергоблоків. Це не лише економічно вигідно, а й технічно обґрунтовано і є загальноприйнятою світовою практикою. Зокрема, так роблять у Франції, США, Росії. Звісно, для продовження експлуатації енергоблок має відповідати найжорсткішим вимогам безпеки, і українські атомники роблять для цього все необхідне.

ТОП-10 країн з найбільшою сукупною електричною потужністю АЕС (нетто МВт)

За даними МАГАТЕ (червень 2012 р.)

До речі, яка ще високотехнологічна та наукоємна галузь України, окрім атомної (за встановленою потужністю енергоблоків АЕС) займає почесне місце у світі? Найбільша в Європі АЕС — Запорізька — також українське на-

дбання. Чи варто відмовлятися від такого потенціалу, коли експерти пророкують уже у недалекому майбутньому глобальну нестачу традиційних енергоносіїв?

Безпека експлуатації — найвищий пріоритет

Але хоч би які аргументи наводили прибічники ядерно-енергетичного комплексу, сприйняття їх пересічним українцем заважає стійкий стереотип: атомні електростанції радіаційно-небезпечні. Чорнобиль залишив дуже глибокі шрами у психіці українців, а тут ще й Фукусіма додала негативу. За таких умов дуже важко зберігати розважливість. Ніхто не сперечається: наслідки аварій на ЧАЕС та Фукусімі, безумовно, важкі як для людей, так і для навколишнього середовища. Інша річ — причини аварій. Дехто вважає, що атомні електростанції небезпечні самі по собі, але це не так. Причина аварій на ЧАЕС та Фукусімі — це насамперед людський чинник, а вже потім технічні проблеми і природні катаклізми. Останніми роками атомники всього світу розпочали масштабну кампанію, спрямовану на мінімізацію впливу людського чинника на функціонування атомних електростанцій.

На українських АЕС постійно проводять заходи з підвищення культури безпеки персоналу станцій, щоб уникнути нештатних ситуацій через людську помилку чи недбалість. Нині український оператор АЕС — ДП НАЕК «Енергоатом» реалізує

КОМПЕТЕНТНО

Володимир ОМЕЛЬЧЕНКО,
директор енергетичних програм
Центру Разумкова:

— Потрібно, щоб держава змінила ставлення до атомної генерації та проводила адекватну тарифну політику в цій сфері. Адже нині вона хоч і займає 47–52% в енергобалансі країни, лишається «попелюшкою» і головним донором для населення та деяких інших категорій споживачів. На сьогодні тариф на атомну енергетику найнижчий і не відповідає затратам, які треба вкладати у розвиток надійності галузі. Брак змін у тарифній політиці й правилах на енергоринку може призвести до стагнації галузі, скорочення термінів роботи АЕС тощо. А цього не можна допустити.

Борис КОСТЮКОВСЬКИЙ,
завідуючий відділом прогнозування
розвитку атомної і відновлювальної
енергетики Інституту загальної
енергетики НАНУ:

— На сьогодні атомна енергетика активно розвивається у Росії й США. Бо там чудово розуміють, що у довгостроковій перспективі у людства просто немає реальної альтернативи їй. Щодо України, то у нас немає стабільного курсу і ми кидаємось у крайнощі: то займаємось вугіллям, то атомом, то сланцевим газом. А все тому, що стара енергетична стратегія де-факто вже не працює, а нової ще немає, хоч її давно оголосили. Та й виписана вона не під концепцію соціально-економічного розвитку країни, не під її національні інтереси. Адже як показав досвід Німеччини, на сьогодні недоцільно розвивати паралельно атомну та альтернативну енергетику, бо вони непорівнянні за певного співвідношення потужностей. До речі, через це ЄС уже починає поступово згортати відновлювальну енергетику.

Якщо альтернативна енергетика розвиватиметься в Україні такими самими темпами, як після прийняття нового «зеленого» тарифу, то врешті-решт країна почне втрачати атомну з усіма негативними економічними наслідками. Щоб атомна енергетика розвивалася, потрібно перестати штучно стримувати тарифи ДП НАЕК «Енергоатом». За підрахунками нашого Інституту, 1 кВт/год має коштувати 35–40 копійок.

ТЕ вже зараз оцінюють рівень безпеки українських АЕС як такий, що відповідає основним європейським нормам.

Щодо викидів радіації на АЕС, якими так часто лякають українців, то жодного

ням міжнародної громадськості. Навпаки, атомні електростанції роблять величезний внесок у боротьбу з глобальною зміною клімату. Як свідчать результати досліджень Інституту Годдарда при Національному аерокосмічному агентстві США, якби ядерну енергію у період з 1971-го по 2009 рік замінили вугільною чи газовою, в атмосферу потрапило б на 64 гігатонни парникових газів більше. Вчені з Інституту Годдарда вбачають у ядерній енергетиці єдиний порятунок від зміни клімату та спровокованих нею природних катаклізмів.

Україна рухається у правильному напрямку, роблячи ставку на збільшення видобутку власного газу, розробку проєктів переходу теплоелектростанцій на технологію пилувального вдування, розвиваючи «зелену» електроенергетику. Але не можна забувати, що маємо у розпорядженні високотехнологічний енергокомплекс, який дає нам змогу долучитися до провідних економік світу завдяки надійному та дешевому джерелу енергії. Атомна енергетика заслуговує, щоб і надалі бути найбільшою енергогенерацією країни.

СУСПІЛЬСТВО

Останній дзвоник запрошує на випускний бал

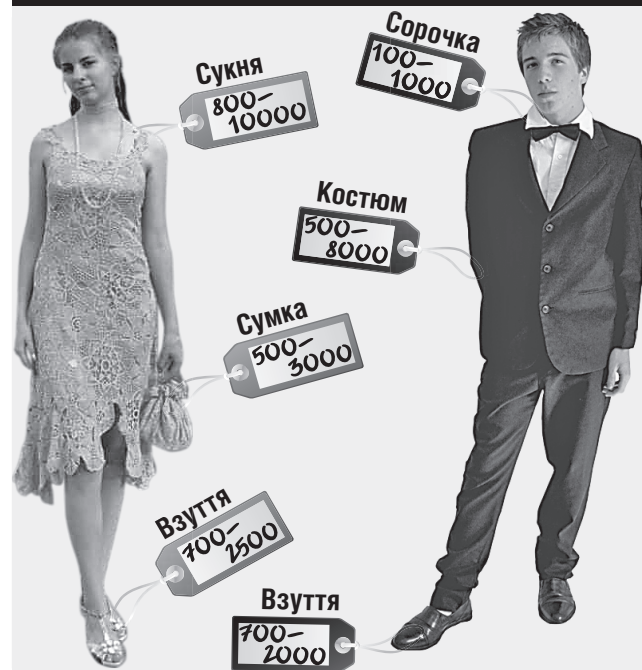
Тогорічні випускні бали запам'ятались українцям, мабуть, перш за все незвичним убранням деяких школярів. Чого лише варта відверта чорна сукня Насі Фоменко із невеликого міста Павлоград Дніпропетровської області? Нагадаємо: дівчина одягнула коротку чорну прозору гіпюрову сукенку поверх білизни. Доповнювали образ чорні панчохи та червоні туфлі. Хоч загальний вигляд був створений за мотивами колекції всесвітньо відомого тандему модельєрів Dolce&Gabbana «Весна—літо-2012», проте брак досвіду та внесені випускницею корективи змінили образ до невпізнанності.

І якщо з подіуму комплект одягу видався вельми оригінальним, то в українській інтерпретації він більш би пасував представниці найдавнішої професії, ніж випускниці. Попри це мода на подібні «прикиди» в Україні поширюється. Адже вслід за Настею у Всесвітній мережі почали з'являтися фото інших випускниць в не менш епатажному вбранні. Якому стилю одягу віддають перевагу цьогорічні випускниці, лишається лише здогадуватися. Проте дуже не хотілось би, щоб вони повторювали помилки своїх попередниць.

Щоб елегантно, а не вульгарно

Пройшовши столичними магазинами, ми дійшли висновку, що навіть маючи небагато грошей, можна вдягнути випускника елегантно й вишукано. Саме так, а не вульгарно, як торік у дівчат із української глибинки. Адже одяг, який демонструють на подіумі чи сцені, не завжди доречний на випускному балу. І про це не можна забувати! Добре, що хоч хлопці не піддалися цій ейфорії та не почали приходити на останній дзвоник казна як.

Вдягнути випускника (гривень)

Джерело: власне дослідження

Інколи випускник забуває, що вбрання має бути доречним

Тим більше, як свідчить досвід минулих років, батькам не варто пускати процес підготовки до випускного балу на самотпів. А до купівлі чи пошиття випускного вбрання необхідно підійти дуже відповідально.

— Звісно, випускний бал — дуже важлива подія в житті дитини, але її не потрібно переоцінювати, — переконує мати випускниці 11 класу Ганна Петренко. — Тому ми придбали сукню, яку дочка зможе носити і у звичайному житті. З нинішніми цінами купувати річ на один вечір — надто велика розкіш для нашої родини. Тому ми знайшли на базарі гарну гіпюрову сукню кольору слонової кістки, але з підкладкою, яка обійшлась у 800 гривень. За менші гроші придбати гарне

вбрання навряд чи вийде. Також ми купили босоніжки за 700 гривень та клатч за 500. Таким чином, вже нині витратили 2 тисячі гривень. І це не враховуючи походу до перукарні. До речі, в неї ми записались і приготувались викласти 200 гривень за модне укладання. Хоч це звичайна цирюльня, яка міститься в спальному районі столиці.

Макіяж доньці я зроблю сама, тож на цьому заощадимо. Хоч ще потрібно буде викласти гривень 500 на різноманітні дрібниці: біжутерію, колготки тощо.

Якщо пані Ганна змогла зібрати дочку на випускний бал приблизно за 2 тисячі гривень, то інша мати, з вищим рівнем статків, одягнула випускницю на суму в кілька разів більшу.

— Ми не шкодували грошей для нашої випускниці, хоч і надмірно її балувати теж не вважаю за потрібне. Тому сукню придбали в елітному магазині в центрі столиці, яка обійшлась у 8 тисяч гривень, — вихваляється Наталія Іванова. — Так, вона вдягне її один раз, але ж це свято у дитини лише раз у житті. Босоніжки також купили в модному магазині. Вони коштують 2500 гривень. Але ж їх виготовлено в Італії! Так само як і сумочку, яка коштує майже три тисячі. І, звісно, прикраси. Ми презентували доньці золотий кулон та ланцюжок вартістю трохи більше 10 тисяч гривень. Хоч я знаю, що деякі батьки з нашого класу замовляли вбрання своїм нащадкам у відомих українських модельєрів, яке коштувало від 10 тисяч гривень.

Хлопчача економія

А от батькам, у яких школу закінчують хлопчики, пощастило дещо більше. Адже вдягнути парубка трохи дешевше. Проте підібрати костюм, який би

на ньому гарно сидів, а не висів як на вішаку — ой як непросто.

У цьому довелось особисто переконатись, напросившись на шопінг із сусідкою, в якій син закінчує школу. Оскільки матуся випускника — пані відповідала, то на пошуки гарного костюма вирушила за кілька місяців до балу.

Спочатку ми зайшли на величезний столичний базар. Проте похоловши кілька годин і перемірявши силу-силенну костюмів, змушені були визнати, що тут нічого не виберемо. Хоч асортимент широкий, так само, як і ціновий діапазон. Костюми від вітчизняного виробника можна придбати від 500 гривень, натомість імпортні коштують до 8 тисяч гривень. На переконання продавця, саме стільки коштує витвір італійських майстрів. От тільки як наш рідний, так і імпортний сиділи на хлопцеві, м'яко кажучи, не дуже добре.

Тому наступного дня довелось мало не брати штурмом магазини. Проте ситуація виявилась ненабагато кращою, при тому, що ціни в більшості магазинів були вищими. Побачити костюм, дешевший за 700 гривень, у магазині нам не вдалось. А от сиділи вони так само «гарно», як і на базарі. Проте продавці активно переконували в протилежному і всіляко намагались продати товар. Хоч були й такі, хто, аби продати костюм, починав розповідати, що фігура у хлопчика ну

дуже нестандартна, тому на нього підібрати щось гарне неможливо. Однак, як кажуть, хто шукає, той знайде. І в п'ятому за рахунком магазині вдалося підібрати костюм, який сидів на хлопцеві так, що очей не відвести. І ціна на нього була далеко не захмарною — 1500 гривень. Продавець магазину аж зраділа, коли побачила, що знайшовся покупець на цю річ. Адже виявилось, що костюм залежався в магазині ще з минулого сезону, тому й коштував удвічі менше. Виходить, чекала річ на свого покупця.

А от придбати сорочку не проблема. Вона обійдеться від 100 гривень. Проте за ці гроші вдасться купити не дуже гарну сорочку, а от трохи якісніша обійдеться в 200 гривень і фірмова — в 500. Звісно, якщо на етикетці буде вказане ім'я всесвітньо відомої торговельної марки, тут цифри можуть доходити й до 1 тисячі гривень. Особливо коли йдеться про сорочку під запонки. До речі, вартість останніх стартує з 40 гривень і може досягати кількох тисяч — залежно від матеріалу, з якого їх виготовлено.

І, звісно, взуття. Діапазон цін тут дуже широкий. Проте якщо йдеться про шкіряне — то воно коштуватиме від 700 гривень, це якщо пощастить купити із знижкою. А без знижок може сягати майже захмарних меж. Проте за дві тисячі можна придбати пристойну шкіряну пару.

БЛІЦ-ІНТЕРВ'Ю

«Не намагайтесь виглядати дорослішою, ніж ви є у свої сімнадцять»

Оксана КАРАВАНСЬКА, модельєр

Випускний бал — чи не найяскравіша подія у житті кожного школяра. Проте пов'язана вона з великими переживаннями як батьків, так і дітей. Чи не найбільше переймаються мами й тата дівчаток з приводу того, як їхня дитина має виглядати на святі вступу у доросле життя. Можливо, варто спробувати сформувати власний оригінальний стиль? Яким убранням варто вражати і дивувати цьогоріч, розповіла відомий український модельєр Оксана Караванська.

Оксано, як повинна виглядати випускниця 2013 року?

— Одна з найважливіших тенденцій — максі. Тому я б порадила не вагаючись вдягати довгу сукню і почуватись в ній модною зіркою з червоної доріжки.

При виборі випускного вбрання на які кольори ви б радили звернути увагу?

— Весна-2013 наповнена сяючим білим кольором, який може бути відображений в драпірованих об'ємних білих складках на спідницях або в гофрованих «летю-

чих» спідницях. І, звісно, це може бути мереживне вбрання, яке нагадає бабусині скатертини. У білій сукні випускниця має шанс стати справжньою дебютанткою першого балу, як це заведено у всьому світі. Якщо ж є певні застереження щодо білого, тоді можна обрати золотисто-білі, ніжно-жовті, медово-пудрові кольори і навіть відтінок старої бронзи.

Якщо дівчина хоче бути епатажною та екстремальною, тоді варто ризикнути і звернути увагу на модний цього літа соковитий корал, люмінесцентний лимон чи ядучо-зелений салатний. Ще краще бірюзове індиго, в такому вбранні випускниця буде просто неможливо не помітити.

На ваше переконання, чи існує мода на вбрання для випускних балів?

— Мода для випускниць нічим не відрізняється від основних сезонних трендів. Тим більше всім випускницям я наполегливо рекомендую в першу чергу створювати власний образ, і це буде значно цікавіше, ніж прийти на бал модною, але вдягнутою у таку саму королівську сукню, як 25 подруг.

Як правильно підбирати аксесуари та взуття до сукні?

— Сьогодні можна вдягнути взуття, яке буде радикально іншим за кольором, ніж сукня, або тон у тон. Відповідно й торбинка має бути окремою «дійовою особою»:

іншою за кольором або об'ємної фактури (вся із камінців, стразів, драпірована шкірою) і мати форму чи то твердого гаманця, чи футляра для окулярів.

Наскільки нині актуальне вбрання, скопійоване в іноземних зірок?

— Цього року лише одна клієнтка замовила сукню, схожу на ту, яка була на співачці Селіні Гомес. Усі інші хотіли бути вдягнені у мої.

Чи варто своїм убранням епатувати друзів, учителів та батьків, як це робили деякі випускниці торік?

— Мені здається, що вбранням варто епатувати, адже саме для цього й потрібний випускний. Пам'ятаю, років п'ять тому до мене звернулася мама з донькою, щоб замовити сукню для випускного балу. За півтори години обговорення вбрання донька так і не змогла визначитись. Виснажена тривалим вибором і перенасичена кількістю запропонованих фасонів, мама сказала: «Доню, не мороч голови, коли будеш виходити заміж, тоді вибиратимеш!» На що дочка відповіла: «Заміж можна і п'ять разів виходити, а випускний буває раз у житті!»

Насамкінець усім випускницям хочу порадити, що хоч би скільки коштувало плаття та який би модним воно було, але головне — щоб воно личило і підкреслювало неповторність. І ще — ніколи не намагайтесь виглядати дорослішою і розкутішою, ніж ви є у свої 17 років.

РАКУРС

Уклін тобі, Тарасе

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ ДНІ. На Чернечій горі Національна заслужена капела бандуристів імені Г. Майбороди продемонструвала музичні новинки зі спадщини Кобзаря

Микола МАХІНЧУК
для «Урядового кур'єра»

Цьогорічні травневі дні всюди проходять під знаком 199-ї річниці з дня народження Великого Кобзаря та 152-річчя з часу його перепоховання на Чернечій горі у Каневі. Невдовзі і 200-річчя Великого сина України, генія і пророка нашого народу, тож уже сьогодні кожен творчий колектив прагне розширити свою Шевченкіану — поповнити її новими творами і винести на суд широкої громадськості.

Саме так працює нині і Національна заслужена капела бандуристів України імені Г.І. Майбороди під керівництвом генерального директора та художнього керівника, народного артиста України В. П. Скоромного. У програмах її цьогорічних виступів з'явилися новинки зі спадщини Тараса Григоровича, тепло сприйняті широкою публікою, зокрема студентами і військовими.

На прощу до Кобзаря

Минулої суботи концертний шлях капели проліг до Канева — на Чернечу гору до Шевченківського меморіалу. Того дня було велелюдно й тому, що культурна громадськість у черговий раз вшанову-

Під час виступу в Переяславі-Хмельницькому

вала переможців Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості «Об'єднаймося ж, брати мої», присвяченого Шевченківським дням. Юні таланти декоративно-прикладного та образотворчого мистецтва разом зі своїми вчителями-наставниками, екскурсантами-шанувальниками Великого Кобзаря стали вдячними глядачами розлогого та величного концерту капели бандуристів.

Це було незабутнє видовище. Кобзарі як на під-

бір, концертний однострій... Віктор Скоромний змахнув рукою і грянула пісня, що здійнялась у небо над Тарасом і покотилася аж лівобережним пониззям. Звичайно ж, то рокотало безсмертне Шевченкове «Рече та стогне Дніпр широкий».

Поціновувачі прекрасного переконалися: капела сильна й багата солістами, що продемонстрували М. Воловоденко, Ю. Гвоздь, С. Захарець, М. Куценко, М. Пер'ян, Р. Походня, О. Савчук.

Новинкою концертних програм капели став перший виступ з нею народного артиста України, лауреата Шевченківської премії Василя Нечепи. У його виконанні Канів почув пісню на слова Т. Г. Шевченка «Породила мати сина» та народні перлини «Там, де Ятрань круто в'ється» і «Як ішов я з Дебречина».

Того дня капела бандуристів завітала і в Національний історико-етнографічний заповідник «Переяслав». Бо ж не могла оминати міста, де

кілька разів бував Тарас Григорович, де написав низку безсмертних творів і сам «Заповіт». А ще ж музейники святкували своє професійне свято, тож капела і привітала їх розлогим концертом, свідками і слухачами якого стали працівники заповідника та кілька великих груп екскурсантів, передусім школярів. Спекотної днини в неперевреному музеї просто неба, народженому зусиллями колективу під керівництвом подвижника — Героя України Михайла Сікорського, вони милувалися дивами давнього українського села та надихалися народною піснею і рокотанням бандур. Певен, що спогад про це дівтора пронесе крізь все життя.

І насамкінець про маленьку досадну гірчинку. Як у Каневі, так і в Переяславі-Хмельницькому місцеве начальство та керівництво музейних комплексів не спромоглося на участь у цих діях. А що вже казати про елементарне подячне слово всесвітньо відомому колективу за чудові концерти, уклінні Великому Кобзареві.

Квіти навчання ростуть під слізним дощем

ЗДІБНА ЗМІНА. У Тернополі вп'яте провели фестиваль-форум для обдарованої молоді

Микола ШОТ,
«Урядовий кур'єр»

«Гордість і надія Тернопілля» — так назвали обласний фестиваль-форум для обдарованої учнівської та студентської молоді. Вже склалася добра традиція зорганізовувати його на завершення навчального року. Такий захід — насамперед підбиття підсумків, своєрідний аналіз роботи освітян і пошанування обдарованої молоді. За п'ять років, відколи на такій урочистій церемонії взяли участь відзначати талановиту юнь, нагородили понад 300 учнів і студентів. Нинішнього травня такої честі удостоїлися 68 хлопців і дівчат. Усі вони — переможці різних всеукраїнських конкурсів, олімпіад і змагань. А тепер ось стали лауреатами іменних премій видатних уродженців краю.

Підтримка та заохочення

Щороку цей фестиваль-форум молодих талантів організовує управління освіти і науки облдержадміністрації. Головний освітянин області Іван Запорожан зазначає, що на Тернопільщині проводять планомірну роботу з підтримки здібних учнів і студен-

тів, створюють умови для їхнього інтелектуального, культурного та фізичного розвитку. Із 25 загальноосвітніх навчальних закладів сформували мережу «Школа майбутнього». В усіх районах та в обласному центрі для обдарованих дітей відкрили понад сорок різних закладів освіти, це зокрема і гімназії, і ліцеї, і колеґіуми, і спеціалізовані школи з поглибленим вивченням певних навчальних дисциплін. В обласному комунальному територіальному відділенні Малої академії наук України й у його районних,

Ігор Гуральський, студент-першокурсник ТНТУ ім. Івана Пулюя, представив на фестивалі-форумі для обдарованої молоді власну роботу — 3D LED-куб

міських і сільських філіях науково-дослідницькою роботою охопили понад 2640 учнів.

Певна річ, розвитку здібностей хлопців і дівчат сприяє також діяльність позашкільних навчальних закладів різних напрямів і профілів. Ідеться про будинки школяра, станції та центри технічної творчості, а також еколого-натуралістичні та центри туризму й краєзнавства, хорову та школу народних ремесел. Таких закладів в області майже півсотні. Іван Григорович твердить, що їхня мережа протягом 2010—2013 років залишається сталою, жодного не закрили і не перепрофілювали. Понад 76% загальної кількості школярів мають змогу займатися в гуртках у загальноосвітніх і позашкільних навчальних закладах.

Упродовж навчального року для обдарованої юні проводять понад 30 конкурсів мистецького та художньо-естетичного спрямування, кілька етапів всеукраїнських учнівських олімпіад з базових навчальних дисциплін, інтелектуальні змагання. Переможців цих, а також студентських олімпіад, конкурсів наукових робіт, всеукраїнських змагань фахової майстерності серед учнів професійно-

технічних навчальних закладів, учнівську молодь, яка домоглася високих результатів у царині позашкільної освіти та спорту, студентів-відмінників на Тернопіллі вирішили номінувати на іменні стипендії. Цікаво, що не лише встановили премії, а й присвоїли їм імена славетних уродженців краю, зокрема письменника Богдана Лепкого, біохіміка, епідеміолога Івана Горбачевського, фізика й винахідника Івана Пулюя, географа й картографа Степана Рудницького, співачки світового значення Соломії Крушельницької, художника Якова Гніздовського, інших. Загалом цього року назвали лауреатів у 16 номінаціях. Окрім грамот, квітів, перший заступник голови облдержадміністрації Микола Головач на фестивалі-форумі вручив їм і грошові винагороди (510 гривень).

Царина таланту

Стали відомі результати фінального етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів — членів Малої академії наук. Успіху серед інших досягли багаторічні учасниці літніх шкіл, виставок та інших

Христина Франчук, цьогорічна випускниця Зборівської державної української гімназії ім. Романа Завадовича, неодноразово посідала призіві місця у різних конкурсах

заходів МАН України сестри-близнючки Христина й Марта Франчук. Дівчатка — цьогорічні випускниці Зборівської державної української гімназії ім. Романа Завадовича. Мав розмову із Христю. Вона мріє стати юристом, тож, зрозуміло, серед улюблених шкільних предметів називає правознавство. Із цієї дисципліни в МАН України вона писала й наукову роботу та посіла перше місце на всеукраїнському рівні. Для самостійної наукової праці обрала

тему, що стосувалася проблем законодавчої регламентації та кваліфікації дитячої порнографії. Христина ставала також переможцем художніх змагань, вона чудово грає на скрипці. Захоплюється і вивченням іноземних мов, неодноразово зокрема брала участь у різних англійських конкурсах. Дівчина — представник Європейського молодіжного парламенту в Україні.

У рамках обласного фестивалю-форуму діяла виставка, на якій талановиті учні та студенти представляли власні твори й наукові доробки і розробки. Ігор Гуральський закінчує перший курс Тернопільського національного технічного університету ім. Івана Пулюя. В експозиції можна було ознайомитися з його 3D LED-кубом. Каже, ідею запозичив із всесвітньої павутини, запалився її втілити. Тепер робота Ігоря викликає захоплення в друзів, і не лише.

Утім, кожен із 68 цьогорічних лауреатів іменних премій варті захоплення їхніми успіхами в навчанні, науково-дослідницьких роботах, у творчості. Ними Тернопілля пишається вже тепер і справді бачить їх надією славетних справ у майбутньому.

КУЛЬТУРА

Цвіт вишиванки

СИМВОЛ. У Тернополі три дні тривав традиційний Всеукраїнський фестиваль національної вишивки та костюма

Микола ШОТ
(фото автора),
«Урядовий кур'єр»

Майже 80 майстрів з Буковини, Тернопілля, Хмельниччини, Донеччини, Івано-Франківської та інших областей привезли до міста над Серетом створені власними руками й творчими помислами вишиті вироби, які можна було не лише оглянути, а й придбати.

Під знаком дітей

Цьогорічного травня організатори фестивалю свій особливий погляд звернули на популяризацію вишивки серед дітей. Зокрема, запросили на велику концертну програму «Вишиваночка», учасниками якої були тільки хлопчики й дівчатка. Загалом понад 20 діток представили на сцені-подіумі власні українські строї. Зрозуміло, що вишивали цей одяг їхні матусі чи бабусі. Скажімо, трирічна тернополянка Надійка Березовська одягнула вишиванку від бабусі Тетяни, а спідничку — від бабусі Галі. А от віночок їй подарувала мама. Треба сказати, що у цьому вінку її матуся, Наталя Березовська, ставала на весільний рушник. Пані Наталя говорить, що зберігає чимало вишиваних робіт своїх рідних.

Народна майстриня Євгенія Вольна демонструє тернопільський орнамент, що з'явиться на «Рушнику фестивалю»

У родині Вікторії Кривоніс із села Кутківці також вишивають здавна. Її шестирічна донечка Даринка теж узяла участь у конкурсі. Повболівати за неї прийшли і мама, і тато. Розглядаючи їхні костюми, можна захоплюватися не лише орнаментом, барвами, гарною роботою, а й водночас дізнатися одразу про кілька технік вишивання. «Блузка в Даринки вишита низинкою, — зазначає пані Вікторія, — а мій наряд — набіруванням,

«Я — козак хоч куди!»

верхоплутом, на чоловікові сорочка з мережками, прямою лиштвою».

Тим часом компетентне журі вирішило призових місць не визначати, адже, кажучи словами заступника міського голови Леоніда Бицюри, «кожна дитинка в цих строях була, мов перлинка». Тож усі курсанти отримали від меценатів і партнерів фестивалю призи.

Пам'ять на життя

На фестивалі зорганізували й виставку, експонати якої привіз фунда-

тор музею «Смолоскип» у Донецьку Віктор Тупілко. Пан Віктор є також головою Всеукраїнської організації інвалідів «Чорнобиль-Допомога», цьогорічним лауреатом Всеукраїнської премії імені братів Богдана та Левка Лепких. Він зауважує, що Чорнобильську трагедію переважно розглядають через призму соціальних та економічних збитків. Однак разом з нею ми втратили й давній культурний прошарок слов'янського Полісся, багатьох сіл на цих теренах уже не існує. Та орнаменти й символи, якими користувалися тисячі років, тепер відновлені, живі. Це була велика пошукова робота, до якої долучилися не лише пра-

Наталя Березовська на конкурсі на кращий дитячий костюм одягнула трирічну донечку Надійку у свій весільний вінок

цівники музею «Смолоскип», а й фахівці з усієї країни. Працювали в архівах, виїжджали у відчужену зону, досліджували покинуті хати, де шукали вишиті рушники, сорочки. Знайшли й відтворили майже 120 орнаментів, більшість з яких — автентичні. Деякі з цих унікальних «чорнобильських» візерунків могли побачити й учасники фестивалю в Тернополі.

Рекордний рушник

На фестивалі взялися за створення рекордного рушника як своєрідного символу цього мистецького свята та національного єднання. Завдовжки він має

бути 15 метрів, завширшки — 60 сантиметрів. В його центрі вже вишили емблему заходу. Праворуч мають з'явитися орнаменти, властиві кожній області, ліворуч — символіка понад 20 держав, де проживають українці. Крім орнаментів, на рушнику вишиють і відповідні топоніми. Безперечно, що це буде творча праця на кілька років. Першими візерунки на цьому рушнику почали виводити голкою вишивальниці Тернопілля на чолі із званою в краї майстринею Євгенією Вольною, яка за все своє життя майже 1000 розмаїтих рушників, доріжок, скатертин, напирників, картин, ікон створила-вишила.

Полотна пахнуть горами

Василь БЕДЗІР,
«Урядовий кур'єр»

НЕЗВИЧНО. Один з наймальовничіших районів Закарпаття — Міжгірський — презентував творчість своїх митців у обласному центрі. Члени творчого об'єднання «Карпатські кольори» привезли до залів Закарпатського музею народної архітектури та побуту живописні й графічні роботи, різьбу по дереву.

Твори з глибинки цікаві тим, що ними промовляє душа Карпат, адже кожен із авторів тут живе з діда-прадіда. Ужгородські художники й мистецтвознавці зазначали, що в багатьох роботах відчутний не лише професіоналізм, а й «щирість серця», «ритм життя».

Ваш регіон надихав засновників закарпатської школи живопису Бокшая, Ерделі та Манайла. Змальовані

Твори з глибинки цікаві тим, що ними промовляє душа Карпат.

Але ви продовжуєте відкривати велич рідних гір, переко-нуєте, що довколишня природа невичерпна за своєю красою, як і люди — за їхніми звичаями і характерами.

До глядачів із творами прийшли дванадцяттеро, серед них — Михайло Кінч, Василь

Сенько, Василь Шиндра, Іван Вегеш, Володимир Глеба, Іван Шпілька, Любомир Запотічний.

— Природа дає силу і бажання творити, — розповідав голова «Кольорів» Василь Шиндра. — Тож робимо це переважно на пленерах. За шість із половиною років нашого буття організували їх уже 17.

Порадіти за земляків-міжгірців прийшли десятки гостей, які народилися й вирости в цьому районі, а нині проживають в Ужгороді, — письменники, музиканти, науковці, громадські діячі.

— Виставок такого масштабу Міжгірщина за своїми межами ще не влаштовувала, — сказав заступник голови Закарпатської облради Андрій Сербайло. — Я сам не наче перенісся до рідних місць. За відчуття малої батьківщини вдячний усім «кольористам».

Стан душі — сонячний

Євдокія ТЮТЮННИК
(фото автора),
«Урядовий кур'єр»

НАСТРІЙ. «Життя надто коротке, аби витратити його на негатив», — вважає подружжя Белових, представивши на суд земляків у чернігівському «Арт-клубі» виставку своїх надзвичайно позитивних творів. Усі 46 років спільного життя Володимир Сергійович і Галія Мугалиєвна тішаються доброзичливими, світлими і радісними моментами, котрі подарувала їм доля. Глава сімейства створює напрохоту теплі й яскраві картини, на яких сяє сонячними бризками свято розквіту природи. Придивившись ближче — справді, така польова дорога, немов уквітчана маками дівчина, траплялася не один раз, тільки за поспіхом не було часу її роздивлятися. А тепер є змога зазирнути за рамки полотна — у світ, красу

Маковий хоровод — чи то сон, чи то мрія (Володимир Белов)

якого багато хто не помічає, відгородившись буденністю.

Ось ранок на Десні у вінку лугових квітів, а там далі, серед різнотрав'я, — куц бузку. Зразу пригадується розповідь старожилів про романтичного пана, котрий не-подазік Новгород-Сівер-

ського насадив для коханої жінки гектари розкішних бузкових алей. Минув час, покинутий маєток розвалився, колишній сад заріс лісом. І тільки навесні під час буяння різнокольорових бузків з вертольота чи літака можна побачити, що вони ростуть впорядковані — такий ліричний квітуний спомин, слід давноминулих днів...

Вироби пані Галії теж викликають добру усмішку. Це макраме, печворк, квілінг і одне з найулюбленіших захоплень майстрині — клаптикове шиття. У цій техніці виготовляються по-домашньому зашиті сумочки, капелюшки, ковдри, килими, фартушки... Кожна річ створена з любов'ю, тому здається оточеною ауру доброго настрою.

Відвідавши виставку Белових, хочеться поглянути на світ іншими очима. Отож увесь фокус у тому, щоб не лише дивитися, а й бачити...

ЗАКОН І ПОРЯДОК

Земельний кримінал рухають хапути

Заступник начальника управління департаменту державної служби боротьби з економічною злочинністю МВС України Іван ДЬОМІН

Цей своєрідний трикутник — земля, чиновники та гроші — часто стає предметом уваги правоохоронців, бо нерідко поєднання таких складових виливається в брутальний кримінал. Хабарі, що їх вимагають нахабні посадовці за різноманітні незаконні обробки із землею, сягають сотень тисяч гривень чи доларів. За три перших місяці цього року міліція виявила майже 1,3 тисячі кримінальних правопорушень, пов'язаних саме з незаконними земельними операціями. Майже половину з них становлять зловживання під час приватизації земельних ділянок, а третина стосується земель сільськогосподарського призначення. Предметом протиправних посягань стали понад 11 тисяч гектарів землі, розповідає заступник начальника управління департаменту державної служби боротьби з економічною злочинністю МВС України Іван ДЬОМІН.

УК Іване Анатолійовичу, як правило, фігурантами в таких кримінальних провадженнях є посадовці, уповноважені на здійснення розпорядчих функцій із землею. Які злочинні схеми використовують найчастіше?

— Це включення до членів фермерського господарства підставних осіб з метою отримання безоплатно у власність земельних ділянок, підробка посадовими особами заяв від імені громадян про надання їм землі у власність, заволодіння ділянками на підставі підроблених рішень суду, а також надання ділянок громадянам, які не мають досвіду роботи в сільському господарстві або спеціальної освіти.

Наведу кілька прикладів. У Хмельницькій області задокументовано факт підроблення посадовцями райдержадміністрації заяв від імені десятків громадян про надання їм у власність земельних ділянок. Держустанова видала розпорядження про передачу понад 22 га землі у приватну власність. Цими діями державі зав-

дано збитків на суму 224 798 гривень.

На Львівщині розпочато п'ять кримінальних проваджень за фактами використання заздалегідь підроблених рішень районного суду, на підставі яких за громадянами неправомірно було визнано право власності на 15 земельних ділянок загальною площею 3,78 га вартістю близько 2,2 мільйона гривень.

У Вінницькій області відкрито кримінальне провадження стосовно голови фермерських господарств, до складу яких було включено сторонніх осіб, через що останнім передано у власність земельні ділянки сільськогосподарського призначення загальною площею 42 га. Цим державі завдано збитків на суму близько 690 тисяч гривень.

На Миколаївщині начальник районного відділу Держзем-агентства, зловживаючи службовим становищем, надав позитивний висновок для надання у

власність фізичній особі, яка не мала досвіду роботи в сільському господарстві чи відповідної освіти, земельної ділянки площею 6,79 га для ведення фермерського господарства.

«Відзначилися» в цьому плані й посадові особи однієї із селищних рад на Херсонщині, які на підставі підробленого витягу з рішення сесії цієї ради незаконно передали у приватну власність земельні ділянки вартістю понад 300 000 гривень. Цікавий нюанс: чимало сумнівних розпоряджень місцевих органів влади, що стосуються земель сільськогосподарського призначення, було прийнято протягом грудня минулого року.

УК Із чим пов'язана така активність нечистих на руку посадовців саме наприкінці року?

— Великої таємниці тут немає. Річ у тому, що держава вирішила навести лад у земельному питанні, й саме із січня нового року набрали чинності зміни у земельному законодавстві, відповідно до яких землями сільськогосподарського призначення за межами населених пунктів стали розпоряджатися підрозділи Держзем-агентства. Раніше це була прерогатива райдержадміністрацій. Ймовірно, деякі «кмітливі» місцеві чиновники вирішили наостанок, що називається,

ДОСЬЄ «УК»

Іван ДЬОМІН. Народився 1971 року. Службу в міліції розпочав у 1993 р. на посаді оперуповноваженого відділу ДСБЕЗ Голосіївського райуправління ГУ МВС України в м. Києві. У подальшому — старший уповноважений, заступник начальника відділу УДСБЕЗ столиці. З квітня 2005 р. — начальник відділу управління департаменту ДСБЕЗ МВС України. Після реорганізації служби з квітня 2012 р. — заступник начальника управління цього департаменту.

вається, половити рибку в каламутній воді. Але ми передбачали такий розвиток подій, а тому ретельно вивчали та вивчаємо відповідні розпорядження і рішення, які приймали наприкінці року. Ця аналітична робота дала результат і, безсумнівно, матиме продовження.

УК Зазвичай більша частина «земельного криміналу» пов'язана з хабарництвом?

— Це так. Щоправда, є одна особливість: якщо у злочинній обробці із землею зацікавлені обидві сторони, довести факт саме хабара дуже складно. Але працюємо, і з початку року нам вдалося зафіксувати 52 факти хабарництва посадовців. Деякі з них мали непогані «апетити» на великі гроші. Приміром, у Чернівецькій області правоохоронці затримали голову сільської ради, який вимагав та одержав 130 000 доларів США хабара від жителя Львова за надання йому в оренду земель водного фонду загальною площею 9,77 га терміном на 49 років. На Одещині працівники ДСБЕЗ на гарячому затримали голову однієї з міських рад, який вимагав 812 тисяч гривень хабара. Саме в таку суму він оцінив дозвіл на розроблення документації землеустрою для відведення земельної ділянки під розміщення промислового об'єкта. А в Севастополі ми затримали голову двох садових товариств, яка вимагала й одержала 157 000 доларів США хабара за вступ до цих товариств громадян і виділення їм земельних ділянок для подальшого оформлення у приватну власність. Також за хабарництво затримано на гарячому заступника начальника Державної інспекції сільськогосподарства України в одній з областей та кількох керівників райдержадміністрацій.

Градоначальницький рекет

ПОБОРИ. Можна сказати, дожилися... Минулого тижня прес-служба Головного управління боротьби з організованою злочинністю МВС України повідомила, що завершилося досудове розслідування однієї нерядової навіть для нинішніх часів справи. Йдеться про те, що в одному з міст Запорізької області міський голова разом зі своїми заступниками організували систему поборів з підприємців, які займалися пасажирськими перевезеннями, за рахунок чого збагатилися щонайменше на півтора мільйона гривень.

Як з'ясували правоохоронці, до злочинного угруповання увійшли

міський голова, два його заступники, начальник одного із секторів виконавчого комітету міської ради, а також директор місцевого комунального підприємства. Зловмисники постаралися створити такі умови, за яких керівники підприємств, що займаються пасажирськими перевезеннями на автобусних маршрутах, мусили обов'язково сплачувати певні грошові «внески». Розповідають, щомісячна плата з одного транспортного засобу упродовж 2011–2012 років залежно від прибутковості того чи того маршруту становила від 340 до 800 гривень.

За всієї своєї нахабності рекетири-градоначальники намагалися якось маскувати злочинну діяльність і постійно змінювали способи отримання хабарів. У деяких випадках це видавалося як перерахування грошових коштів під виглядом благодійних внесків на розвиток міської інфраструктури, в інших — як оплата робіт, яких фактично не проводили, тощо. Загалом, висловлюючись мовою протоколу, учасникам організованого злочинного групи інкримінують скоєння цілого букету кримінальних правопорушень, серед яких значаться отримання хабарів, перевищення

владних або службових повноважень, службові підробки та легалізація одержаних злочинним шляхом прибутків.

Наприкінці квітня прокуратура області направила обвинувальний акт щодо згаданих вище недавніх посадовців до суду. За все про все їм загрожує покарання у вигляді позбавлення волі строком до 15 років з конфіскацією майна. Поки тривають судові процедури, ми не називаємо конкретних фігурантів цієї, що вдієш, ганебної справи, але після того, як Феміда визначиться з вироком, обов'язково повідомимо своїх читачів.

ЛИПКІ РУКИ

ТОП-10 хабарницького рейтингу

Днями Генеральна прокуратура України назвала десятку найбільших хабарників, виявлених правоохоронцями протягом минулого року. Задокументованим суперхабарем стали 11 мільйонів доларів США, які один із директорів Інституту педагогіки Академії педагогічних наук та його підлеглий вимагали від представника приватного товариства за сприяння у підготовці та підписанні договору оренди держмайна — цілісного комплексу площею 2290 квадратних метрів у столиці. Правда, вони, що називається, на руки встигли отримати 800 тисяч гривень та 250 тисяч доларів, але цим не вдовольнилися і настійно вимагали решту.

На другому місці — 7 мільйонів гривень, отримані головою однієї з райдержадміністрацій Херсонської області і працівником СБУ за надання дозволу на розробку проекту відведення земельної ділянки площею 24 га під фермерське господарство та передачу її у власність. Третю сходинку цього своєрідного «п'єдесталу» зайняв начальник Головного управління агропромислового розвитку Донецької облдержадміністрації, який отримав хабар розміром 1 мільйон 465 тисяч гривень.

На четвертому місці — хабар 80 тисяч євро, які вимагав голова однієї з райдержадміністрацій на Тернопільщині за підписання розпорядження про надання дозволу на розробку проекту відведення землі, на п'ятому — отримані головою апеляційного суду однієї з областей 100 тисяч доларів за вплив на розгляд своїми колегами з Херсонського апеляційного суду апеляційної скарги. Стільки само розраховував прикарманити і голова однієї з селищних рад Золочівського району Харківської області за допомогу у приватизації двох земельних ділянок. Шостий фігурант хабарницького рейтингу — начальник одного з державних підприємств Чорноморсько-Азовського виробничо-експлуатаційного управління водних шляхів, оцінив свій дозвіл незаконно орендувати судна у Криму, що належало ДП «Чоразморшлях», 70 тисячами доларів.

Одразу кілька чиновників, чи то пак, народних обранців (секретар земельної комісії, депутати і голова однієї з сілрад на Львівщині), отримавши 40 тисяч доларів за дозвіл ради на складання проекту землеустрою та подальшу передачу ділянок в 0,51 га землі в приватні руки, вимагали доплатити ще 16 тисяч доларів. Взяті начальником відділу з питань надзвичайних ситуацій однієї з РДА у Дніпропетровській області 50 тисяч доларів за підписаний договір про надання послуг з очистки водоймищ — на восьмому місці. Так само вимагали голова РДА на Волині (за сприяння у відведенні земельної ділянки площею 2 га) та суддя райсуду і помічник адвоката на Київщині (за винесення позитивного рішення в цивільній справі).

Десятку хабарницького рейтингу замикають слідчий одного з управлінь ГУ МВС у Київській області, заступник начальника одного з міжрайонних відділів УБОЗ обласної міліції і старший слідчий прокуратури Ірпеня, які за непритягнення особи до кримінальної відповідальності взяли 40 тисяч доларів.

Валерій МЕЛЬНИК,
«Урядовий кур'єр»

Два види бобрів — європейський та канадський — здавна поширені на території Європи та Північної Америки. Однак увага людей до цих тварин, як показує історія, далеко не завжди йшла їм на користь. Бо гарна і міцна шкіра, смачне дієтичне м'ясо та бобровий струмінь — заलोза з пахучою речовиною, що в цілителів різного ґатунку вважається (чи є насправді — питання інше) ліками і молодильним засобом, — мала попит упродовж не одного століття. Тож угіддя, населені бобрами, мали неабияку цінність.

«...з людьми даними й бобровими гони»

Підтвердження цьому знаходимо вже у грамотах XIV століття. Так, будівничий одного із семи архітектурних див України — волинський князь Любарт, готуючись до смерті, записав: «...я Любарт Кгедеминович, Луцький и Володимирський князь, хочечи душу спасти, записав еси ми й дав село своє Рожисче на віки вічні соборній церкві у Луцьку, з людьми даними й бобровими гони по Стиру...»

Як бачимо, поруч із «людьми даними» згадуються «гони». Це угіддя, де розводилися цінні тварини. У них, самі того не відаючи, хвостаті гризуни навряд чи чекали свого часу і честі бути спійманими спеціальними княжими слугами — бобровниками. А потім — перетворитися на статусну ознаку тих часів — боброву шапку чи шубу для самого князя, бояр чи інших багатих людей. Але промисел їх тривав упродовж століть...

Звичаєве право і традиції використання тваринного світу — в тому числі, звісно, й хвостатих будівельників гребель — узагальнив і на волинських землях на тривалий час зробив законом прийнятий у 1529 році, за Зигмунда I, Литовський статут. У ньому з'явився спеціальний розділ «Про лови, пущі, про бортне дерево, про озера, про боброві гони, про хмільники, про соколині гнізда». Згідно з ним, за браконьєрське полювання в чужих угіддях спійманий мав заплатити 24 рублі грошей. За дрібніші порушення винного теж нещадно били по гаманцю, а якщо він вбив звіра в пущі — не жахайтеся! — йому й взагалі призначалася смертна кара.

ВОЛИНЬ

Сюрпризи від хвостатого гідротехніка

СПІВІСНУВАННЯ. Катастрофічно знижену в часи підкорення природи водність Полісся мала б відновити людина, однак за цю роботу взявся бобер

Цей бобер якийсь зайшов у Луцьк, довелося його ловити, щоб випустити у Стир

Заб'єш бобра — не матимеш добра

Проте вже на початку минулого століття над життям бобрів, яке ніколи не було безпечним, нависла смертельна небезпека. Безвладдя, біди громадянської війни та правовий нігілізм, що прийшов з ними, випустили браконьєрського джина із закорюваного глека. І вже у 1920-х саме існування бобрів як виду в СРСР було поставлене під загрозу.

— Зберегти цінного гризуна вдалося стараннями працівників Воронезького заповідника. А починаючи з другої половини XX століття почалося повернення його в угіддя, де він жив протягом минулих тисячоліть. Один із перших випусків у Волинській області лісівники провели у 1965 році. Тоді поблизу села Нові Червища у річку Стохід були випущені десять завезених із Білорусі бобрів, — розповів один із найавторитетніших мисливствознавців області Орест Король. — У рамках загальносоюзної програми акліматизації і реакліматизації диких тварин випускали їх і у Цуманських лісах. Охорона та багаті на корми угіддя зробили свою справу — нині чисельність цієї тварини в області обчислюється тисячами... Сприяло відродженню їхньої популяції і поширене на Поліссі повір'я: «Заб'єш бобра — не матимеш добра!»

Сифони у греблях

Нині ідеально пристосований до життя у воді і біля води гризун, що зустрічається практично повсюдно, уже навіть став певною проблемою. Вага його при метровій довжині тіла може сягати 30 і більше кілограмів. А це потребує не тільки чималої кількості кормів, якими слугують кора та камбій верб, тополь, осик, а й підняття водності тих угідь, які він обрав собі для поселення.

Як наслідок, на осушувальних каналах, яких в області є тисячі і тисячі кілометрів, то тут, то там з'являються споруджені із підручних матеріалів загато. Бобер — визначний майстер будівництва їх.

— Особливо полюбили ці гризуни польдерні системи. В нашому регіоні вони захищають від весняних повеней десятки і десятки населених пунктів. У земляних греблях роблять собі житла. Гніздові камери яких, до речі, можуть мати такі розміри, що дві людини вмістяться! А входи у них часто потаємно розташовуються із двох різних боків греблі... — каже відомий водник Юрій Бахмачук. — Настала повинь — і ці нори починають працювати як сифони. Потік води, що йде через них, звісно, починає руйнувати греблю... Тобто з'являється загроза підтоплення населених пунктів!

— Протягом останніх трьох років тільки у Любе-

шівському управлінні водного господарства 250 разів змушені були ліквідувати боброві загато та латати у греблях зроблені водою з вини гризунів пориви. На це пішло майже три тисячі мішків, використано півтонни пального, відволікалися люди... На аварійні роботи витрачено понад сорок тисяч гривень. А по області ці цифри в два з лишком рази більші! — не приховує тривоги в голосі начальник Волинського облводгоспу Ростислав Кравчук. — Марна робота насосних станцій, які часто змушені відкачувати воду із заливних з вини бобрів площ. Попрацює на такій добу 25-кіловатний насос — і, вважай, на тисячу гривень бюджетних коштів ми збідніли!..

Чиновник поки що спить!..

Починають з'являтися претензії до п'ятитисячного поголів'я волинських бобрів й у лісівників. У низьких місцях через ніч-

ну діяльність хвостатих гідротехніків уже заболочені сотні і сотні гектарів лісу. Постояло дерево рік у воді чи підтопленням — і, вважай, вже його немає! Та взяти стиглу деревину, провести інші роботи в багатьох місцях, як, наприклад, поблизу Чорткового болота на території Цуманського держлісгоспу, нині не так просто. Бо в окремих місцях під лісовими дорогами якщо не нори, то високий рівень води в кюветах, що не спадає і влітку. От і грузнуть, рвуть двигуни навіть потужні автомобілі і трактори...

— Те, що в області є надлишкова кількість цих симпатичних тварин, без сумніву, — розділяє заклопотаність волинських водників перший заступник начальника екологічної інспекції в області Олександр Ткачук, який має великий стаж як лісівничої, так і природоохоронної роботи. — За рахунок цього в багатьох місцях фактично відбувається зміна усталених екологічних систем. Звичайно, дикі тварини мають право на життя. Але і люди при цьому не повинні страждати. І вибір при цій дилемі, звичайно, слід робити на користь людей! Тому ми змушуємо і лісівників, і обласну організацію Товариства мисливців та рибалок брати ліміти на добування цих тварин. І організовувати ліцензійний промисел їх. Але тут є чимало моментів, які слід було б врегулювати на загальнодержавному рівні...

Як розповів Юрій Бахмачук, таке регулювання вже зроблено у сусідній Білорусі. У президентському указі чітко розписано, хто і що має робити, аби зменшити негативні наслідки від нічної роботи бобрів, зокрема й те, хто має забезпечити зниження чисельності, переробку тушок, хутра, бобрового струменя...

У нас, як це часто буває, замість конкретних дій з виправлення проблемної ситуації — лише балаканина. Що триває, до речі, вже не один рік.

Тим часом вже починають доходити звістки, що місцеві умільці без комплексів освоїли рецептуру закатки бобрового м'яса в півлітрові банки. А заодно — і контрабандно переправлення бобрових шкір у згадану вище Білорусь. Там, говорять, вони йдуть по тридцять долларів...

А що ж наша держава, яка власне своїми охоронними заходами й забезпечила зростання бобрового населення до межі, за якою його слід уже регулювати? Чи матиме вона з нього свій законний зиск? Склалося враження, що спеціально уповноважені чиновники, поки браконьєр мостить біля чергової нори свої пасти, поки що сплять... Або не хочуть помічати «гризунів» проблеми, яка дедалі більше висмоктує бюджетні гроші...

Та попри це пускати регулювання чисельності цінних гризунів на самотпів не можна. Бо, як показує наша українська практика, міри ми часто не знаємо. І може трапитися так, що незабаром знову доведеться звертатися до фахівців Воронезького заповідника — за парочку бобрів на розплід.

ДУМКА ФАХІВЦЯ

«Часто на цих тварин списують невміння господарювати»

Володимир БОРЕЙКО,
директор Київського
еколого-культурного
центру:

— Бобри не змінюють ландшафтів Волині та інших регіонів — вони їх відновлюють. Катастрофічно знижену в часи «підкорення природи» водність Полісся мала б відновити людина, але не зробила цього. Слава Богу, що за цю роботу взявся бобер. Бо з огляду на зміни клімату, які насуваються, найбільшою цінністю для України стане вода.

Волинь, Полісся забезпечують водність наших рік, водність Дніпра. Осушувати ці регіони шляхом розорення бобрових дамб і добування бобрових шкур означає недодати воду Півдню і Сходу України. Тому витрати, про які говорять водники і лісівники, — цілком виправдані. Тре-

ба тільки відшкодувати їх з державного бюджету.

Про бобрів говорять і в інших областях — наприклад, на Київщині звинувачують у створенні загрози для дороги, яка сполучає Варшавську і Житомирську траси. Один з «експертів», які коментували цю ситуацію, домовився до того, що списав на цих тварин зникнення риби. Але ж бобри рибу не їдять! Додам, що часто на бобрів списують невміння господарювати, виправдовують власні лінощі і некомпетентність.

Якщо вже справді греблі бобрам докують, то досить протягнути через них металеву трубу і вода зійде. Такий метод активно використовують у Польщі. Природним регулювальником кількості бобра є вовк. У нас же вовків повсюдно повибивали, от і вилазить це нам боком.

У чому погоджуюсь з моїм давнім другом Валерієм Мельником, так це в тому, що треба жорсткіше боротися з браконьєрством, яке в нашій країні на відміну від сусідньої Білорусі просто зашкалює.

ЗАЯВКА ЛІКВІДАТОРА ПІДПРИЄМСТВА <i>Постановою Господарського суду Дніпропетровської області</i> від 13.05.2013 р. у справі №904/3021/13 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «АРМА» (код ЄДРПОУ 31705347, юридична адреса: 49000, Дніпропетровська обл., м. Дніпропетровськ, вул. Байкальська, буд. 13, оф. 70), боржника визнано банкрутом та відносно нього відкрито ліквідаційну процедуру відповідно до вимог статті 95 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ліквідатором по справі призначено Голову ліквідаційної комісії — Громцева Костянтина Миколайовича. Діючи на підставі постанови господарського суду Дніпропетровської області та керуючись ст.ст. 41-44 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», з метою здійснення ліквідаційної процедури просимо у місячний термін з дня публікації оголошення направити ліквідатору Громцеву Костянтину Миколайовичу: 49000, Дніпропетровська обл., м. Дніпропетровськ, вул. Байкальська, буд. 13, оф. 70, відомості про наявність вимог до банкрута.		Товарна біржа «НАША» проводить аукціон з продажу майнових прав ВАТ АКБ «Одеса-Банк»: <i>Лот №1</i> — за Агентським договором № 18. 1/1-06 від 13.01.2006 р. Укладений з СП «Альтіс- ЛТД», початкова ціна 40 103,00 (без ПДВ); <i>Лот №2</i> — за кредитним договором № 203/08 від 01.12.2008 р. Укладений з ТОВ «Грата», початкова ціна 155 513,00 (без ПДВ); Переможець аукціону на підставі затвердженого протоколу укладає договір купівлі-продажу з ліквідатором. Ознайомлення з майном проводиться за його місцезнаходженням: м. Одеса, вул. Базарна, 5/5 в робочі дні з 10:00 до 15:00. Місцезнаходження служби організації аукціону: м. Львів, вул. Зелена, 251, тел. (032) 225-73-29, моб. тел. 067 960 46 13, м. Київ, вул. Пирогова, 2/98, тел. (044) 235-25-64, час роботи з 10:00 до 14:00. Гарантійний внесок за участь в відкритих торгах в розмірі 10% від початкової ціни перераховується на р/р організатора торгів: 26001000021473 в ПАТ «Креді Агріколь Банк», МФО 300614, код ЄДРПОУ 32484157, отримувач ТБ «Наша». Оформлення документів, прийом заявок та гарантійних внесків для участі, припиняється за три робочих дні до проведення торгів. Аукціон проводиться за наявності заявок через 10 робочих днів після виходу оголошення з 11:00 до 17:00 за адресою: м. Львів, вул. Зелена, 251, або за погодженням: м. Київ, вул. Пирогова, 2/98. Переможець оплачує послуги представника та організатора відкритих торгів (аукціону).		Фонд гарантування вкладів фізичних осіб повідомляє: 17 травня 2013 року внесено зміни до реєстру учасників Фонду гарантування вкладів фізичних осіб: учасник Фонду Публічне акціонерне товариство «ТММ-Банк» змінив назву на ПУБЛІЧНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ФІНАНС БАНК» (свідоцтво учасника Фонду №138 від 17 травня 2013 року). 0-800 308108; www.fg.gov.ua ТОВ КБ «АРМА» оголошує проведення конкурсу з вибору суб'єктів оціночної діяльності з метою здійснення ними незалежної експертної оцінки, а саме майнових прав за кредитними договорами юридичних та фізичних осіб ТОВ КБ «АРМА» та вексельної заборгованості банку. Ліквідатор розгляне заяви, пропозиції і документи претендентів суб'єктів господарювання, що отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності згідно з законодавством України. Обов'язковими умовами конкурсу є найнижча вартість послуг і найкоротші строки оцінювання. З пропозиціями звертатися до ліквідатора ТОВ КБ «АРМА» за адресою: м. Київ, вул. Воровського, 34 Г, електронна адреса: likvid19191@ukr.net.
ЗАЯВКА ЛІКВІДАТОРА ПІДПРИЄМСТВА <i>Постановою Господарського суду Дніпропетровської області</i> від 13.05.2013 р. у справі №904/3019/13 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «ВІЛМА ПЛЮС» (код ЄДРПОУ 37621142, юридична адреса: м. Дніпропетровськ, вул. Океанська, буд. 2) боржника визнано банкрутом та відносно нього відкрито ліквідаційну процедуру відповідно до вимог статті 95 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ліквідатором по справі призначено Голову ліквідаційної комісії - Мирошніченко Ірину Олександрівну. Діючи на підставі постанови господарського суду Дніпропетровської області та керуючись ст.ст. 41-44 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», з метою здійснення ліквідаційної процедури просимо у місячний термін з дня публікації оголошення направити ліквідатору Мирошніченко Ірині Олександрівні: 49000, Дніпропетровська обл., м. Дніпропетровськ, вул. Океанська, буд. 2, відомості про наявність вимог до банкрута.		Інформація для абонентів ПрАТ «Фарлеп-Інвест»! Повідомляємо, що з 1 червня по 31 серпня 2013 року діє акційний тарифний план «Велика альтернатива» на послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет для нових абонентів — фізичних осіб. Термін дії тарифу необмежений. Детальні умови про підключення до тарифних планів — за телефоном: 0 800 60 00 60 або на сайті: www.vegatele.com.		Інформація для абонентів ПрАТ «Фарлеп-Інвест»! Повідомляємо, що з 1 червня по 31 серпня 2013 року вводиться новий тарифний план «Супер День» на послугу доступу до мережі Інтернет для нових абонентів — фізичних осіб. Термін дії тарифного плану необмежений. Детальні умови підключення тарифного плану за телефоном: 0 800 60 00 60 або на сайті: www.vegatele.com.
ЗАЯВКА ЛІКВІДАТОРА ПІДПРИЄМСТВА <i>Постановою Господарського суду Дніпропетровської області</i> від 13.05.2013 р. у справі №904/3172/13 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «КОМПАНІЯ АСКО», (код ЄДРПОУ 36960694, юридична адреса: Дніпропетровська обл., м. Дніпропетровськ, вул. Новоорловська, буд. 30), боржника визнано банкрутом та відносно нього відкрито ліквідаційну процедуру відповідно до вимог статті 95 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ліквідатором по справі призначено Голову ліквідаційної комісії — Малишенка Юрія Анатолійовича. Діючи на підставі постанови господарського суду Дніпропетровської області та керуючись ст.ст. 41-44 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», з метою здійснення ліквідаційної процедури просимо у місячний термін з дня публікації оголошення направити ліквідатору Малишенку Юрію Анатолійовичу: 49000, Дніпропетровська обл., м. Дніпропетровськ, вул. Новоорловська, буд. 30, відомості про наявність вимог до банкрута.		Повідомлення ПАТ «Укртелеком» Повідомляємо, що з 1 червня 2013 року ПАТ «Укртелеком» впроваджує контент-послугу «Довідка служби замовлень». Детальну інформацію про послугу та тарифи на неї розміщено в пунктах продажу послуг Укртелекому та у відділеннях «Телекомсервіс», на сайті www.ukrtelecom.ua. Отримати інформацію можна також і за телефоном Контакт-центру 0 800 506 800.		<i>Постановою Господарського суду Одеської області</i> від 14.05.2013 р. у справі № 916/1014/13 визнано банкрутом боржника Товариство з обмеженою відповідальністю компанія «Інбуа» (65041) (м. Одеса, Шкодова Гора, вул. Цегельна, 3-А, код ЄДРПОУ 20986664) і відкрито відносно нього ліквідаційну процедуру, на підставі ст. 95 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ліквідатором банкрута призначено Саутюнкова Миколу Дмитровича. Кредиторські вимоги приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.
ЗАЯВКА ЛІКВІДАТОРА ПІДПРИЄМСТВА <i>Постановою Господарського суду Дніпропетровської області</i> від 13.05.2013 р. у справі №904/3172/13 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «КОМПАНІЯ АСКО», (код ЄДРПОУ 36960694, юридична адреса: Дніпропетровська обл., м. Дніпропетровськ, вул. Новоорловська, буд. 30), боржника визнано банкрутом та відносно нього відкрито ліквідаційну процедуру відповідно до вимог статті 95 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ліквідатором по справі призначено Голову ліквідаційної комісії — Малишенка Юрія Анатолійовича. Діючи на підставі постанови господарського суду Дніпропетровської області та керуючись ст.ст. 41-44 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», з метою здійснення ліквідаційної процедури просимо у місячний термін з дня публікації оголошення направити ліквідатору Малишенку Юрію Анатолійовичу: 49000, Дніпропетровська обл., м. Дніпропетровськ, вул. Новоорловська, буд. 30, відомості про наявність вимог до банкрута.		На підставі рішення 5 сесії 6 скликання Городницької селищної ради, головою ліквідаційної комісії Облинуком Іваном Анатолійовичем, проводиться ліквідація Комунального водоканалізаційного підприємства (		

ВІСТІ ЗВІДУСІЛЬ

Романтичний дух великих князівств

ЯСКРАВІ ВРАЖЕННЯ. Хотинфест став наймасштабнішим у країні святом історичної реконструкції

Лише у Хотині можна так щемно відчувати історію — усім серцем і душею

Світлана ІСАЧЕНКО,
«Урядовий кур'єр»

Хотинська фортеця ожила під подихом історії і завзяття справжніх середньовічних баталій. Її стіни знову чули посивілих з лука стріл, дзвін скрещених у поєдинку мечів, іржання коней в лицарських турнірах і переможні вигуки найхоробріших воїнів.

Про повнокровні, видовищні кінні сутички — джостинги — організатори Міжнародного фестивалю «Середньовічний Хотин» мріяли давно. І ось мрія здійснилася. На вбраних за середньовічними гравюрами конях у сяючих на яскравому сонці латах лицарі, зі списками напереваги і з геральдичними відзнаками, сходились у поєдинках на спеціально облаштованих ристалищах.

Відбувся навіть великий кінний турнір «Битва столиць» за участі вершників з Москви, Санкт-Петербурга та Кам'янець-Подільського.

— Хотинський фестиваль історичної реконструкції з відтворення матеріальної і духовної культури епохи європейського Середньовіччя щороку збирає все більше учасників і глядачів, — розповідає головний суддя змагань росіянин Володимир Дерехов. — Цього разу позмагатися і себе показати в усій красі — і спортивну підготовку, і обладунки зі спорядженням, почасти виконані власноруч, — приїхали клуби з багатьох міст України, а також з Білорусі, Молдови, Росії, Татарстану.

Окрім кінних лицарських турнірів, глядачі захоплено спостерігали за боями піших воїнів в номінаціях «один на один», «військо на військо» і «всі проти всіх» (так звані бургі). Змагалися між собою й стрільці, влучаючи у рухомих цілей. До радості поціновувачів середньовічної доби була також масштабна фортифікаційна облога за всіма правилами тих легендарних часів — з лучниками, застосуванням металевих машин, з боями на фортечних мурах.

Відтворенням живої епохи стали й історичні наметові табори учасників Хотинфесту, розбиті довкола фортеці. Тут старанно реконструювали середньо-

вічний побут — аж до посуду і страв. Лунала незвична гарна музика, виконувана на старовинних інструментах. Одягнута в історичні костюми менестрелів і трубадурів чемно слухали дами в незвичного крою довгих сукнях (поки їх лицарі били один одному носі).

Тим часом діти комп'ютерної доби, що завітали до Хотина зі своїми батьками, охочими до активного і цікавого відпочинку, із захватом грали в «живі» середньовічні ігри, напевно розтрощуючи палкою глиняні горщики і відчайдушно відбиваючи м'ячі в «лапті», з подивом упізнаючи у ній правила сучасного бейсболу.

Лицарські бої ожили у фортечних мурах

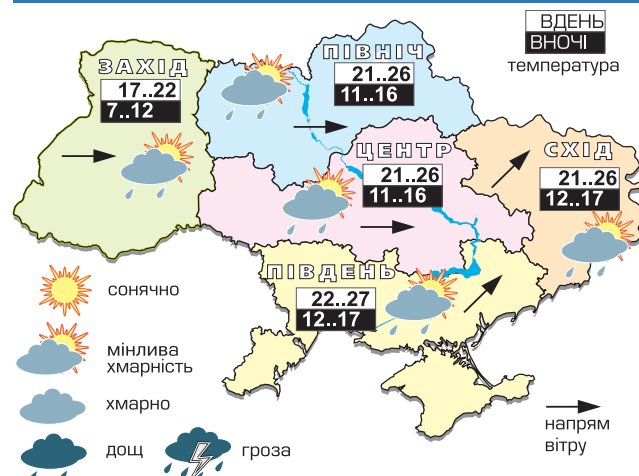
Втім, у Хотинській фортеці не лише змагалися і відпочивали. Представники міських рад Волинської (Луцьк), Хмельницької (Кам'янець-Подільський, Старокостинів, Ізяславськ), Рівненської (Дубно), Чернівецької (Хотин) областей займалися у відrestaурованих залах фортечного палацу унікальним офіціозом — провели установчі збори Асоціації органів місцевого самоврядування «Шлях Гедиминовичів».

— Мені надзвичайно приємно бути присутнім під час старту цього трансформного культурного проекту, який, безсумнівно, викличе неабияку цікавість з боку вітчизняних та іноземних інвесторів, — зауважив голова Чернівецької облдержадміністрації Михайло Папів. — Символічно, що саме у Хотинській фортеці керівники поважних українських міст об'єдналися заради створення сучасного міжнародного туристичного продукту, об'єднаного темою культурно-історичних здобутків династії Великих князів Литовських.

Усе не просто так, додав пан Папів, а з далеким прицілом. Це є чудовою нагодою для промоції історичних земель та міст України, її музеїв та заповідників, історично пов'язаних з Великим князівством Литовським, на національному та європейському туристичних ринках.

Президентом асоціації, що накреслила на пів-Свіропи масштабні амбітні плани, обрали міського голову Луцька Миколу Романюка.

ПОГОДА НА ЗАВТРА

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ НА 25 ТРАВНЯ

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	+11 +16	+21 +26	Черкаська	+11 +16	+21 +26
Житомирська	+10 +15	+20 +25	Кіровоградська	+11 +16	+21 +26
Чернігівська	+10 +15	+21 +26	Полтавська	+11 +16	+20 +25
Сумська	+11 +16	+21 +26	Дніпропетровська	+11 +16	+20 +25
Закарпатська	+7 +12	+17 +22	Одеська	+13 +18	+22 +27
Рівненська	+9 +14	+19 +24	Миколаївська	+12 +17	+22 +27
Львівська	+7 +12	+17 +22	Херсонська	+13 +18	+23 +28
Івано-Франківська	+7 +12	+17 +22	Запорізька	+12 +17	+22 +27
Волинська	+8 +13	+18 +23	Харківська	+12 +17	+20 +25
Хмельницька	+8 +13	+18 +23	Донецька	+13 +18	+21 +26
Чернівецька	+7 +12	+17 +22	Луганська	+12 +17	+21 +26
Тернопільська	+7 +12	+17 +22	Крим	+13 +18	+22 +27
Вінницька	+10 +15	+20 +25	Київ	+14 +16	+22 +24

Укргідрометцентр

Термометр кличе в небо гвинтокрили

Олена ОСОБОВА,
«Урядовий кур'єр»

СЛУЖБА. Для забезпечення пожежної безпеки Луганщини розпочато вертолітне патрулювання території краю. Днями на стовпчиках термометрів в області було більше тридцяти п'яти градусів за Цельсієм. Синоптики вже оголосили в області п'ятий клас пожежної небезпеки: такий статус присвоюють ситуації при сухій, спекотній погоді та сильному вітрі, коли загоряння може виникнути через найменшу іскру та швидко поширитися.

Тож в області створена мобільна оперативна група, до складу якої ввійшли представники управління ДСНС, МВС, лісового господарства, екологічної інспекції та облдержадміністрації. Фахівці щодня контролюють виконання правил пожежної безпеки в лісах. Але рятувальники вже переконалися під час рейдів, що місцеві жителі ігнорують заборону на відвідування лісових масивів та розпалювання багат.

З одного боку, вирішено посилити роз'яснювальну роботу з населенням. Та для запобігання лісовим і степовим пожежам рятувальники тепер ще й на борту вертольота ГСЧС здійснюють регулярні польоти над краєм. Адже вертолітники мають багатий досвід гасіння лісових масивів, і в разі потреби пилоти в найкоротші терміни готові приступити до ліквідації загорянь.

Державне агентство резерву України оголошує повторний аукціон з реалізації матеріальних цінностей державного резерву по лотам №№ 70, 72, 75, 78 – 81.

Аукціон відбудеться 04 червня 2013 р. о 16:00 год.

Детальна інформація про умови проведення повторного аукціону розміщена на офіційному веб-сайті Держрезерву України – www.gosrezerv.gov.ua.

Повідомлення ТОВ «ТриМоб»

Повідомляємо, що з 01 червня 2013 року ТОВ «ТриМоб» вводить в дію нові тарифні плани «ОГО!Мобільний Ультра +» та «Смарт 64».

Детальну інформацію про тарифні плани розміщено в місцях продажу послуг ТОВ «ТриМоб», на сайті www.3mob.net.ua. Отримати інформацію можна також і за телефоном Контакт-центру 0-800-50-11-88.

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

Засновник — Кабінет Міністрів України
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2 від 12 квітня 1994 року
Передплатні індекси «Урядового кур'єра» —
61035, 40227 (соціальний)

Головний редактор — Сергій БРАГА
Перший заступник головного редактора
Леонід САМСОНЕНКО
Заступники головного редактора
Павло БЕБА,
Лариса УСЕНКО
Відповідальний секретар
Іван ГРОМ'ЯК

Адреса в Інтернеті: www.ukurier.gov.ua
Адреса редакції: 01008, Київ, вул. Садова, 1
Телефон для довідок: 253-12-95.
Телефони відділу реклами: 253-55-09,
факс: 230-06-71, e-mail: adv@ukecc.com.ua
«Урядовий кур'єр» виходить у вівторок, середу, четвер,
п'ятницю та суботу
Зам. № 29765. Тираж 40992

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Набрано і зверстано у комп'ютерному центрі «Урядового кур'єра».
Друк: ТОВ «Мега-Поліграф»,
04073, Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14
www.mega-poligraf.kiev.ua